

Чому?

Найважливіші запитання, що може поставити людина, пов'язані з Ісусом Христом. Чому Його розп'яли? Чому Він так страждав? Як це стосується власне мене? І зрештою хто віддав Його на смерть? Відповідь на останнє питання чітка: це зробив Сам Бог. Ісус був Божим Сином. Він переніс незбагненні страждання. Проте вся Біблія говорить про те, що саме Бог послав Свого Сина на хрест.

Не так важливі причини, як значення, що Бог вклав у смерть Ісуса. Про це й ідеться в цій книжці. Джон Пайпер виділив у Новому Заповіті п'ятдесят причин, чому Ісус мав померти. Не п'ятдесят підстав, а п'ятдесят цілей, яких досягає Бог через смерть Ісуса. У цьому задумі і полягає відповідь на головне запитання для кожного: чого досяг Бог для нас, грішників, коли віддав Свого Сина на смерть?

ДЖОН ПАЙПЕР — засновник і головний вчитель служіння DesiringGod.org та ректор коледжу й семінарії «Вифлеєм». Тридцять три роки служив пастором Баптистської церкви «Вифлеєм» у Міннеаполісі, штат Міннесота, США. Написав більше п'ятдесяти книжок, серед яких «Не витрачай життя даремно», «Бог і є Євангеліє», «Браття, ми не професіонали», «Чому радіє Бог?».

EWANGELIA W CENTRUM

Evangelium 21

WYDAWNICTWO MW

DIDASKO

ISBN 978-83-964830-5-8

9 788396 483058

П'ЯТДЕСЯТ ПРИЧИН, ЧОМУ ІСУС ПРИЙШОВ ПОМЕРТИ

ПАЙПЕР

П'ЯТДЕСЯТ ПРИЧИН, ЧОМУ ІСУС ПРИЙШОВ ПОМЕРТИ

ДЖОН ПАЙПЕР

П'ЯТДЕСЯТ ПРИЧИН,
ЧОМУ ІСУС ПРИЙШОВ
ПОМЕРТИ

ДЖОН ПАЙПЕР

ПЕРЕКЛАД: ІРИНА МАТВІЇВ

Originally published in the U.S.A under the title:
Fifty Reasons Why Jesus Came to Die
Formerly published as The Passion of Jesus Christ
Copyright © 2006 by Desiring God Foundation
Published by Crossway Books
a publishing ministry of Good News Publishers
Wheaton, Illinois 60187, U.S.A.

This edition published by arrangement with Good News Publishers.
All rights reserved.

Усі права збережені. Жодна частина цього видання без дозволу видавця не може бути передрукована, збережена у системі пошуку інформації чи передана у будь-якому вигляді: електронному, механічному, фотокопіювальному, записаному чи іншим способом, крім стислих цитат у друкованих оглядах.

Переклад з англійської: *Ірина Матвіїв*
Комп'ютерна верстка: *Вадим Слива*
Дизайн обкладинки: *Назар Ільків*
Відповідальний за випуск: *Оксана Савка*

Видання українською мовою: ПКВ «Нова Надія»

Ця публікація видана за співпраці декількох європейських християнських видавництв та християнської організації Desiring God. Ми поєднуємо наші сили для того, щоб служити Богові та людям, що знаходяться в духовних пошуках.

Wydawnictwo MW — www.mwbooks.org
Fundacja Ewangeliczna — www.fewa.pl
Didasko — www.didasko.cz
Evangelium21 — www.evangelium21.net
Ewangelia w Centrum — www.ewangeliawcentrum.pl

Присвячується *Ісусу Христу*

Він погорджений був, Його люди покинули,
страдник, знайомий з хворобами,...
і ми не цінували Його...
ми уважали Його за пораненого, ніби Бог Його вдарив
поразами й мучив...

А Він був ранений за наші гріхи,
за наші провини Він мучений був, -
кара на Ньому була за наш мир,
Його ж ранами нас уздоровлено!

Усі ми блудили, немов ті овечки,
розпорошились кожен на власну дорогу, -
і на Нього Господь поклав гріх усіх нас!

Він гноблений був та понижуваний,
але уст Своїх не відкривав.
Як ягня був проваджений Він на заклання,
і як овечка перед стрижіями своїми мовчить,
так і Він не відкривав Своїх уст...

Бо з краю живих Він відірваний був,
за провини Мого народу
на смерть Його дано...

І не було в Його устах омані...
Та зволив Господь, щоб побити Його,
щоб муки завдано Йому.

ЗМІСТ

Вступ	9
Христос і Концентраційні табори	
П'ятдесят причин, чому Ісус прийшов померти	
1 Прийняти гнів Божий	18
2 Догодити Своєму Небесному Отцеві	20
3 Навчитися покорі і бути вдосконалим	22
4 Досягти Свого власного воскресіння з мертвих	24
5 Показати багатство Божої любові і милості до грішників	26
6 Показати Свою любов до нас	28
7 Скасувати вимоги закону до нас	30
8 Стати викупом за багатьох	32
9 Для прощення наших гріхів	34
10 Дати основу нашого виправдання	36
11 Завершити послух, який стає нашою праведністю	38
12 Забрати наш осуд	40
13 Скасувати обрізання і всі інші ритуали як основу спасіння	42
14 Привести нас до віри і підтримувати нашу вірність	44
15 Зробити нас святими, незаплямованими і досконалими	46
16 Дати нам чисте сумління	48
17 Досягти для нас усього, що для нас добре	50

18	Зцілити нас від моральних і фізичних недуг	52
19	Дати вічне життя всім, хто повірить в Нього	54
20	Звільнити нас від теперішнього злого віку	56
21	Примирити нас з Богом	58
22	Привести нас до Бога	60
23	Щоб ми могли належати Йому	62
24	Дати нам відвагу входити до Святині	64
25	Щоб стати для нас місцем, де ми зустрічаємо Бога	66
26	Завершити Старозавітне святенництво і стати Вічним Первосвящеником	68
27	Стати співчутливим і корисним Священиком	70
28	Звільнити нас від даремного, переданого нам від наших предків	72
29	Звільнити нас від рабства гріха	74
30	Щоб ми померли для гріхів і жили праведно	76
31	Щоб ми померли для Закону і приносили плід для Бога	78
32	Щоб ми жили для Христа, а не для себе	80
33	Перетворити хрест на те, чим ми можемо хвалитися	82
34	Навчити нас жити вірою в Нього	84
35	Надати шлюбу його найглибшого значення	86
36	Створити людей, готових до добрих діл	88
37	Закликати нас слідувати Його прикладу смирнення і бути готовими заплатити високу ціну любові до інших	90
38	Створити групу розп'ятих послідовників	92
39	Звільнити нас від полону страху смерті	94
40	Щоб ми відразу ж після смерті були з Ним	96
41	Гарантувати наше воскресіння після смерті	98
42	Роззброїти царів і влади	100
43	Щоб Божа сила виявлялась через Євангелію	102
44	Знищити ворожість між расами	104
45	Викупити людей кожного роду, мови, народу і нації	106
46	Зібрати всіх Своїх овець зі всього світу	108

47	Врятувати нас від остаточного суду	110
48	Примножити Його радість і нашу	112
49	Щоб Він був увінчаний славою і честю	114
50	Показати, що найгірше зло було призначене Богом на добро	116

Молитва	119
---------	-----

Книги, що доводять історичну достовірність біблійних записів	121
---	-----

Примітки	123
----------	-----

ВСТУП

ХРИСТОС І КОНЦЕНТРАЦІЙНІ ТАБОРИ

Найважливішим питанням двадцять першого століття стало питання: «Чому Ісус прийшов на цей світ і помер?» Щоб зрозуміти його важливість, нам потрібно дивитися вище людських причин. Остаточна відповідь на запитання: «Хто вбив Ісуса?» є: «Бог». Приголомшлива думка. Ісус же був Його Сином! Але все сказане в Біблії приводить саме до цього підсумку.

БОГ ЗАМИСЛИВ ЦЕ НА ДОБРЕ

Єврейський пророк Ісая, за багато століть до Христа, сказав: «Та зволив Господь, щоб побити Його, щоб муки завдано Йому» (Ісая 53:10). Християнин Нового Заповіту каже: «[Бог] Сина Свого не пожалів, але видав Його за всіх нас» (Римлян 8:32). «Його [Христа] Бог дав у жертву примирення в крові Його через віру» (Римлян 3:25).

Але як цей божественний вчинок стосується жажливих гріховних дій людей, які вбили Ісуса? Відповідь, дана нам в Біблії, виражається в молитві ранніх християн: «Бо справді зібралися в місці оцім проти Отрока Святого Твого Ісуса... Ірод

та Понтій Пилат із поганами та з народом Ізраїлевим, учинити оте, що рука Твоя й воля Твоя наперед встановили були, щоб збулося» (Дії 4:27-28). Від розмаху цієї божественної суверенності перехоплює подих. Але в цьому також ключ до нашого спасіння. Це запланував Бог, і через злих і лихих людей Він цього досяг. Перефразовуючи слова Єврейської Тори: «Вони задумали це на зло, а Бог перетворив на добро» (Буття 50:20).

А оскільки Бог замислив це на добро, ми повинні дивитися крізь людські причини і бачити божественну ціль. Центральна проблема Ісусової смерті полягає не в причині, а в меті – значенні. Люди можливо мали свої причини, бажаючи прибрати Ісуса з дороги. Але тільки Бог міг замислити це на добро всього світу. Фактично, Божі цілі щодо світу в смерті Ісуса залишаються невимірними. Я спробую описати п'ятдесят з них, але все ж таки завжди залишатиметься багато неказанного. Моя мета – дозволити говорити Біблії. Саме в ній ми чуємо Слово Боже. Я сподіваюсь, що ці вказівники підштовхнуть вас у бажанні більше і більше дізнаватися про великий Божий задум в смерті Його Сина.

ІСУСОВА СМЕРТЬ БУЛА АБСОЛЮТНО УНІКАЛЬНОЮ

Чому Ісусова смерть мала таку силу? Він був звинувачений і засуджений як претендент на Римський трон. Але в наступні три століття Його смерть звільнила таку силу страждати і любити, яка трансформувала Римську Імперію, і навіть сьогодні продовжує формувати світ. Відповідь полягає в тому, що смерть Ісуса була абсолютно унікальною. Його воскресінням з мертвих через три дні Бог звершив акт підтвердження того, чого досягла Його смерть.

Його смерть була унікальною тому, що Він був більше, ніж просто людиною. Він був, як каже давнє формулювання християнського віровчення, «справжнім Богом». Це свідчення тих, хто Його знав і був натхненний Ним розтлумачити, Ким Він є. Апостол Іван говорить про Христа, як про «Слово», і пише:

«Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово. Воно в Бога було споконвіку... І Слово сталося тілом, і перебувало між нами» (Івана 1:1-2, 14).

Більше того, Він був абсолютно невинним у Своїх стражданнях. Не тільки невинний у звинуваченнях в блюзнірстві, але безневинний в усіх гріхах. Один з Його найближчих учнів сказав: «Не вчинив Він гріха, і не знайшлося в устах Його підступу» (1 Петра 2:22). Додайте до цього той факт, що Він прийняв смерть з абсолютною владою. Один з найбільш вражаючих висловів Ісуса, який Він сказав про Свою смерть і воскресіння, наступний: «Я власне життя віддаю, щоб ізнову прийняти його. Ніхто в Мене його не бере, але Я Сам від Себе кладу його. Маю владу віддати його, і маю владу прийняти його знову» (Івана 10:17-18). Полеміка стосовно того, що за люди вбили Ісуса, беззмістовні. Він Сам вибрав померти. Це постановив Його Небесний Отець. Він це прийняв.

МЕТА ЙОГО СМЕРТІ БУЛА ПІДТВЕРДЖЕНА ВОСКРЕСІННЯМ

Бог підняв Ісуса з мертвих, щоб показати, що Він був правим, і підтвердити всі Його заяви. Це сталося через три дні. Рано-вранці у неділю Він воскрес. Він з'являвся багато разів Своїм учням впродовж сорока днів перед Своїм вознесінням на небо (Дії 1:3).

Учні не поспішали вірити, що це дійсно сталося. Вони не були легковірними. Вони були практичними, реалістичними ремісниками. Вони добре знали, що люди так просто не воскресають. В одному з випадків Ісус наполіг на тому, щоб Йому дали з'їсти рибу, щоб довести їм, що Він не був примаурою (Луки 24:39-43). Це було не оживлення мертвого тіла. Це було воскресіння Богочоловіка до нездоланного нового життя. Рання церква проголосила Його Господом неба і землі. Ісус завершив Свою працю, доручену Йому для звершення Богом, а воскресіння було доказом того, що Бог був задоволений. Ця книга ж про те, що здобула Ісусова смерть для світу.

СМЕРТЬ ХРИСТА І ТАБОРИ СМЕРТІ

Трагічно, що смерть Христа призвела до антисемітизму проти євреїв і до хрестових походів проти мусульман. Нам, християнам, соромно за багатьох наших предків, які не чинили в душі Христа. Без сумніву, рубці цієї прокази залишилися і в наших душах. Але справжнє християнство, яке радикально відрізняється від західної культури, і яке важко знайти в більшості церков, відмовляється від пропаганди релігії за рахунок жорстокості. «Мое Царство не із світу цього», - каже Ісус. – «Якби із цього світу було Мое Царство, то служба Моя воювала б» (Івана 18:36). Шлях хреста – це шлях страждання. Християни покликані вмирати, а не вбивати, щоб показати світу як їх любить Христос.

Істинний християнин смиренно любить і сміливо проголошує Христа, чого б це йому не вартувало, всім людям як єдиний шлях до Бога. Ісус сказав: «Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Івана 14:6). Але хай все буде кристально ясним: принижувати чи зневажати, чи ставитися з презирством, чи переслідувати з гордим придушенням, хрестовими походами чи концтаборами – це *не* по-християнськи. Це було і є дуже простим і жахливим непослухом перед Ісусом Христом. На відміну від багатьох так званих Його послідовників, Він молився з хреста: «Отче, відпусти їм, бо не знають, що чинять вони» (Луки 23:34).

Смерть Ісуса Христа стала найважливішою подією в історії, і найгарачішою політичною і особистою проблемою двадцять першого століття. Заперечувати, що Христос був розп'ятий, це все одно що заперечувати явище Голокосту. Для когось це просто надто жахливо, щоб визнати. Для інших це старанно приховане намагання притягнути до своєї релігії. Але ті, хто заперечує цей факт, живуть в історичному світі мрій. Ісус Христос жорстоко постраждав і помер. Як і багато євреїв.

Я буду не першим, хто пов'язує концентраційні табори і Голгофу, страждання Ісуса Христа і страждання єврейського

народу. Елі Візель своїй книзі *Ніч*, яка змушує серця щеміти, а уста німіти, зриває покривало невігластва і невинності, розповідає про свій досвід перебування разом із батьком в концтаборах Аушвіца, Буні і Бухенвальду. Тут завжди існувала загроза «селекції» – прибирання слабких, які були приречені на смерть, і спалення в печах.

В один момент – і лише в цей один – Візель порівнює Голгофу і табори. Він розповідає про старенького рабина Акібу Думера.

Акіба Думер нас залишив, ставши жертвою селекції. Ще не так давно він блукав поміж нас зі скляними очима, розповідаючи всім про свою немічність: «Я більше не можу... Всьому кінець...» Підняти його дух було неможливо. Він не слухав того, що ми йому говорили. Він міг повторювати лише одне, що для нього все закінчилось, що він більше не може боротися, що в нього не лишилося ані сил, ані віри. Раптом його очі стали порожніми; нічого, тільки дві відкриті рани, два колодязі жахить.¹

І тоді Візель зробив цей провокаційний коментар: «Бідолашний Акіба Думер, якби він зміг продовжувати вірити Богу, якби він побачив доказ Бога на цій Голгофі, він не став би жертвою «селекційному відбору».² Я не наважусь вкласти в уста Елі Візеля ще якісь слова. Я не впевнений, що він мав на увазі. Але виникає запитання: «Чому проводиться паралель між Голгофою, місцем, де помер Ісус, та концентраційним табором?»

Коли я ставлю це запитання, я не думаю про причину чи вину. Я думаю про значення і надію. Чи можливо, щоб страждання євреїв знайшли, ні, не свою причину, а остаточне значення в стражданнях Ісуса Христа? Чи можливо думати, ні, не про смерть Христа, що привела в Аушвіц, а про Аушвіц, що привів до розуміння Христової смерті? Чи є зв'язок між Голгофою і концтаборами поєднанням невимірного співчуття? Можливо лише Ісус, врешті-решт, може знати, що відбувалось у ту «довгу ніч»³ єврейських страждань. І можливо покоління євреїв, чії прабатьки пережили своє згубне розп'яття, змо-

жуть як ніхто інший збагнути, що сталося з Божим Сином на Голгофі. Я залишаю це запитання без відповіді. Бо відповіді я не знаю.

Але я достеменно знаю наступне: ті уявні «християни», які будували концтабори, ніколи не знали любові, яка рухала Ісуса Христа до Голгофи. Вони ніколи не знали Христа, який замість того, щоб вбивати заради порятунку культури, помер заради спасіння світу. Та все ж є деякі християни – справжні християни – які побачили значення смерті Ісуса Христа і впокорились своїми стражданнями. Чи можливо, щоб вони краще, ніж більшість інших, могли побачити і щонайменше почати розуміти страждання єврейського народу?

Хіба не іронія, що християни стали антисемітами!? Ісус і всі Його перші послідовники були євреями. Люди усіх верств населення Палестини були причетні до Його розп'яття (а не тільки євреї), і люди з усіх народностей намагалися зупинити це (а не тільки євреї). Сам Бог був головним Актором у смерті Свого Сина, тому головне запитання не «Що за люди спричинили смерть Ісусові?», а «Що принесла смерть Ісуса для людей – включаючи євреїв, мусульман, буддистів, індусів і нерелігійних секуляристів – для всіх людей по всьому світу»?

В кінцевому результаті найважливішим запитанням залишається: Чому? Чому Ісус прийшов померти? Не «чому» у значенні *причини*, а «чому» в значенні мети. Чого досягнув Христос Своєю смертю? Чому Йому довелося так постраждати? Яка значуща річ відбувалась на Голгофі для світу?

Саме про це йде мова далі у цій книзі. Я зібрав з Нового Заповіту п'ятдесят причин, чому Ісус прийшов померти. Не п'ятдесят причин, а скоріше п'ятдесят цілей. Значно важливішим є не запитання, хто вбив Ісуса, а запитання: «Чого Бог досяг для таких грішників, як ми, пославши Свого Сина на смерть?»

**П'ЯТДЕСЯТ ПРИЧИН,
ЧОМУ ІСУС
ПРИЙШОВ ПОМЕРТИ**

Прийняти гнів Божий

*Христос відкупив нас від прокляття
Закону, ставши прокляттям за нас, бо написано:
Проклятий усякий, хто висить на дереві.
Галатів 3:13*

*Його Бог дав у жертву примирення в крові Його
через віру, щоб виявити Свою правду через
відпущення давніше вчинених гріхів.
Римлян 3:25*

*Не в тому любов, що ми полюбили Бога, а що Він полюбив нас,
і послав Свого Сина вблаганням за наші гріхи.
1 Івана 4:10*

Якби Бог не був *справедливим*, не було б потреби Його Синові страждати і померти. А якби Бог не був *люблячим*, Його Син не постраждав би і не помер *добровільно*. Але Бог є справедливим і люблячим. Тому Його любов добровільно задовольнила вимоги Його справедливості.

Божий закон вимагав: «І люби Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю!» (Повторення Закону 6:5). Але всі ми більше полюбили інші речі. А саме це і є гріхом – неповага до Бога, коли інші речі ставляться вище Нього, і вчинки здійснюються згідно цієї переваги. Тому, як каже Писання: «Всі згрішили, і позбавлені Божої слави» (Римлян 3:23). Ми прославляємо те, що нам подобається найбільше. І це не Бог.

А, отже, гріх не малий, бо він вчинений не проти якогось дрібного Верховенства. Серйозність образи зростає з гідністю

того, хто був зневажений. Творець всесвіту безкінечно вартий поваги, захоплення і вірності. А тому, нелюбов до Нього – це не щось тривіальне чи незначне, це зрада. Вона знеславлює Бога і руйнує людське щастя.

Оскільки Бог є справедливим, Він не підмітає ці злочини під килим всесвіту. Він відчуває до них святий гнів. Вони за-слуговують покарання, і Він про це говорить чітко. «Бо заплата за гріх смерть» (Римлян 6:23). «Душа, що грішить, вона помре» (Єзекііль 18:4).

Над всяким гріхом нависає святий осуд. Не покарати було несправедливо. Приниження Бога було б схвалене. Сутністю буття керувала б брехня. Тому Бог сказав: «Проклятий усякий, хто не триває в усьому, що написано в книзі Закону, щоб чинити оте» (Галатів 3:10; Повторення Закону 27:26).

Але любов Божа не задовольняється прокляттям, що загрожує всьому грішному людству. Він не вдовольняється тим, щоб показати гнів, яким би святим цей гнів не був. Тому Бог посилає Свого власного Сина взяти на Себе Його гнів і понести прокляття за всіх, хто повірить в Нього. «Христос відкупив нас від прокляття Закону, ставши прокляттям за нас» (Галатів 3:13).

В цьому і полягає значення слів «жертва примирення» в тексті, який ми цитували вище (Римлян 3:25). Йдеться про припинення Божого гніву через забезпечення заміщення. За-міщення забезпечив Сам Бог. Заміщення, Ісус Христос, не тільки відмінив гнів; Він прийняв Його на Себе і скерував його від нас на Себе. Божий гнів справедливий, і Бог його вилив, а не стримав.

Тому давайте не будемо дріб'язковими з Богом, не будемо применшувати Його любові. Ми ніколи не сприйматимемо з трепетом і благоговінням той факт, що нас любить Бог, поки не зважимо всю серйозність наших гріхів і справедливість Його гніву до нас. Але коли ми, по милості, зрозуміємо свою не-достойність, тоді ми зможемо дивитися на страждання і смерть Ісуса, сказавши: «Не в тому любов, що ми полюбили Бога, а що Він полюбив нас, і послав Свого Сина *вблаганням* за наші гріхи» (1 Івана 4:10).

ДОГОДИТИ СВОЄМУ НЕБЕСНОМУ ОТЦЕВІ

Та зволив Господь, щоб побити Його, щоб муки завдано Йому.

Ісая 53:10

*Христос полюбив вас, і видав за нас Самого Себе,
як дар і жертву Богові на приємні пахощі.*

Ефесян 5:2

Ісус не змагався зі Своїм Небесним Отцем, поклавши Його на підлогу неба, і вирвавши з Його рук батіг. Він не змушував Його бути милостивим до людства. Його смерть була не жалісливою згодою Бога бути поблажливим до грішників. Ні, коли Ісус постраждав і помер, це було задумом Отця. Це була вражаюча стратегія, замислена ще до створення світу, що виражалась в тому, як Бог бачив і спланував історію світу. Саме тому Біблія говорить про Божу «волю та благодать, що нам дана в Христі Ісусі попереду вічних часів» (2 Тимофію 1:9).

Цей план був виявлений ще в Єврейському Писанні. Пророк Ісая передрікав страждання Месії, який мав зайняти місце грішників. Він сказав, що Христос мав бути «вдарений Богом» замість нас.

Направду ж Він немочі наші узяв і наші болі поніс, а ми уважали Його за пораненого, ніби Бог Його вдарив поразками й мучив... А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був... Усі ми блудили, немов ті овечки, розпошились кожен на власну дорогу, і на Нього Господь поклав гріх усіх нас. (Ісая 53:4-6)

Але що найбільш вражає у цьому заміщенні Христом грішників, то це те, що це було ідеєю Бога. Христос не втручався в Божий план покарати грішників. Бог запланував, щоб Він був до цього причетний. Один старозавітний пророк сказав: «Та зволив Господь, щоб побити Його, щоб муки завдано Йому» (Ісаїя 53:10).

Це пояснює парадокс Нового Заповіту. З одного боку, страждання Христа є пролиттям Божого гніву через наші гріхи. А з іншого боку, Христові страждання є дивовижним актом покори і послуху перед волею Отця. Бо Христос скрикнув із хреста: «Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?» (Матвія 27:46). Але Біблія тим не менше каже, що страждання Христа були приємними пахощами для Бога. «Христос полюбив вас, і видав за нас Самого Себе, як дар і жертву Богові на приємні пахощі» (Ефесян 5:2).

Невже ми не вклонимось неосяжному диву Божої любові! І це не сентименти. Це не щось звичайне. Заради нас Бог зробив неможливе: Він вилив Свій гнів на Свого власного Сина – єдиного, чия покора робила Його безкінечно невартим прийняти на Себе цей гнів. Але готовність Сина прийняти його була дуже цінною в Божих очах. Того, хто поніс Божий гнів, безкінечно любив Бог.

НАВЧИТИСЯ ПОКОРИ І БУТИ ВДОСКОНАЛЕНИМ

*І хоч Сином Він був, проте навчився послуху з
того, що вистраждав був.*

Євреїв 5:8

*Бо належало, щоб Той, що все ради Нього й усе від Нього,
Хто до слави привів багато синів, Провідника їхнього
спасіння вчинив досконалим через страждання.*

Євреїв 2:10

Та ж сама книга Біблії, в якій сказано, що Христос «навчився послуху» через страждання, і що Він був «вдосконалений» через страждання, також каже, що Він «був без гріха». «Маємо Первосвященника [Христа]... випробуваного в усьому, подібно до нас, окрім гріха» (Євреїв 4:15).

В цьому біблійне вчення постійне і послідовне. Христос був безгрішним. Хоча Він був божественним Сином Божим, Він був справжньою людиною, з усіма спокусами, голодом і фізичними слабкостями. Він відчував голод (Матвія 21:18), гнів і сум (Марка 3:5), і біль (Матвія 17:12). Але Його серце було довершеним в любові до Бога, і Він постійно чинив, керуючись цією любов'ю: «Не вчинив Він гріха, і не знайшлося в устах Його підступу» (1 Петра 2:22).

Тому коли Біблія каже, що Ісус «навчився послуху з того, що вистраждав був», це не означає, що Він навчився не чинити непослуху. Це значить, що з кожним новим випробовуванням Він на практиці – і з болем – навчався, що значить кори-

тися. Коли сказано, що Бог «вчинив Його досконалим через страждання», це не означає, що Він поступово звільнявся від недосконалостей. Це значить, що Він поступово виповнявся в досконалій праведності, яку Він мав мати, щоб спасти нас.

Саме це Він сказав під час Свого хрищення. Йому потрібно було христитися не тому, що Він був грішником. Він натомість пояснив Івану Хрестителю: «Бо так годиться нам виповнити усю правду» (Матвія 3:15).

Суть ось в чому: *Якби Син Божий від втілення до хреста прожив життя без спокус і болю, які б випробовували Його праведність і Його любов, Він не став би відповідним Спасителем для грішної людини.* Його страждання не тільки прийняли Божий гнів. Вони також виповнили Його справжню людяність і дали Йому право назвати нас Своїми братами і сестрами (Євреїв 2:17).

ДОСЯГТИ СВОГО ВЛАСНОГО ВОСКРЕСІННЯ З МЕРТВИХ

*Бог же миру, що з мертвих підняв великого Пастиря
вівцям кров'ю вічного заповіту, Господа нашого Ісуса,
нехай вас удосконалить у кожному доброму ділі,
щоб волю чинити Його.*

Євреїв 13:20-21.

Смерть Христа не тільки передувала Його воскресінню, вона стала ціною, якою воно було досягнуте. Ось чому в Євреїв 13:20 сказано, що Бог підняв Його з мертвих «кров'ю вічного заповіту».

«Кров ... заповіту» – це кров Ісуса. Як Він сказав: «Це кров Моя Нового Заповіту» (Матвія 26:28). Коли Біблія говорить про Ісусову кров, йдеться про Його смерть. Неможливо було б досягти спасіння через звичайну кровотечу Ісуса. Його стікання кров'ю аж до смерті зробило пролиття Його крові таким вагомим.

Який же взаємозв'язок між пролиттям Ісусової крові і воскресінням? Біблія каже, що Він був воскрешений не після пролиття крові, а через це. Це значить, що те, чого було досягнуто смертю Христа, було настільки повним і досконалим, що воскресіння було нагородою і підтвердженням Христового досягнення в смерті.

Гнів Божий був задоволений стражданнями і смертю Ісуса. Святе заклання проти гріха було повністю прийняте. Послух Христа був довершений повною мірою. Ціна прощення була повністю заплачена. Праведність Бога була повністю підтвер-

джена. Все, чого лишилось досягти, було публічне об'явлення Божого схвалення. І це схвалення Він дав, воскресивши Ісуса з мертвих.

Коли Біблія каже: «Коли ж бо Христос не воскрес, тоді віра ваша даремна, ви в своїх ще гріхах» (1 Коринтян 15:17), наголос ставиться не на тому, що воскресіння є ціною за наші гріхи. Суть в тому, що воскресіння доводить, що смерть Ісуса є абсолютно задовольняючою ціною. Якби Ісус не встав з мертвих, тоді Його смерть була б помилкою, Бог не підтвердив би, що понесення гріхів було досягнуто, і ми все ще були б в своїх гріхах.

Але ж «воскрес Христос із мертвих славою Отця» (Римлян 6:4). Успіх Його страждань і смерті був підтверджений. І якщо ми покладаємо свою надію на Христа, тоді ми вже *не* в своїх гріхах. Бо «через кров вічного заповіту» наш Великий Пастир був воскрешений і тепер вічно живий.

ПОКАЗАТИ БАГАТСТВО БОЖОЇ ЛЮБОВІ І МИЛОСТІ ДО ГРІШНИКІВ

Бо навряд чи помре хто за праведника, ще бо за доброго, може, хто й відважиться вмерти. А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками.

Римлян 5:7-8.

Так-бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне.

Івана 3:16

Маємо в Ньому відкуплення кров'ю Його, прощення провин, через багатство благодаті Його.

Ефесян 1:7

Величина Божої любові до нас виявляється в двох речах. Перше, це розмір Його жертви у визволенні нас від покарання за наш гріх. Друге, це розмір нашої недостойності на той момент, коли Він нас спас.

Ми можемо почути про величину Його жертви в словах: «Віддав Сина Свого Однородженого» (Івана 3:16). Ми також чуємо це у слові *Христос*. Це ім'я, що походить від грецького імені *Christos* чи «Помазанець», чи «Месія». Це звання великої гідності. Месія мав стати Царем Ізраїльським. Він мав перемогти римлян та принести спокій і безпеку Ізраїлю. Таким чином людина, яку Бог послав спасти грішників, була Його власним божественним Сином, Його *єдиним* Сином, і Помазаним Царем Ізраїльським – справжнім царем всього світу (Ісая 9:6-7).

Якщо додати до цих роздумів жахливу смерть через розп'яття, яку перетерпів Христос, стає ясно, що жертва, принесена Отцем і Сином, була неймовірно велика, і навіть безмежна, якщо зважити відстань між людиною і Богом. Але Бог вибрав принести цю жертву, щоб спасти нас.

Міра Його любові до нас зростає ще більше, коли ми зважуємо нашу недостойність. «Бо навряд чи помре хто за праведника, ще бо за доброго, може, хто й відважиться вмерти. А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, *коли ми були ще грішниками*» (Римлян 5:7-8). Ми заслужили божественного покарання, а не божественної жертви.

Я чув вислів: «Бог вмирав не за жаб. Він відповідав нашій цінності як людських істот». Це ставить поняття милості на своє місце. Ми значно *гірші*, ніж жаби. Вони не згрішили. Вони не повстали і не ставилися до Бога із презирством, проживаючи своє життя абсолютно непослідовно. Бог не мусив вмирати за жаб. Бо вони не настільки погані. А ми так. Наш борг настільки великий, що лише божественна жертва могла його оплатити.

Існує лише одне пояснення Божої жертви за нас. І це не ми. Це «багатство благодаті Його» (Ефесян 1:7). Благодать – це дар! І ми отримали її не тому, що ми її варті, а тому що Бог безмежно багатий нею. Ось це і є божественна любов. Він притягує нас, недостойних грішників, Своєю пристрастю, Своєю невимірною благодаттю. Він заплатив за нас велику ціну, і те, що Він зробив, переповнює наші серця безмежною радістю.

ПОКАЗАТИ СВОЮ ЛЮБОВ ДО НАС

*...Христос полюбив вас, і видав за нас Самого Себе,
як дар і жертву Богові на приємні пахощі.*

Ефесян 5:2

...Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе.

Ефесян 5:25

...[Він] мене полюбив, і видав за мене Самого Себе.

Галатів 2:20

Смерть Христа – це не тільки демонстрація Божої любові (Івана 3:16). Це також надзвичайне вираження *власної любові Христа* до кожного, хто прийме її, як свій скарб. Ранніх свідків Ісуса, які найбільше постраждали за те, що були християнами, полонив саме цей факт: Христос «мене полюбив, і видав за мене Самого Себе» (Галатів 2:20). Вони сприймали цей вчинок самопожертви Христа дуже особисто. Вони говорили: «Він полюбив мене. Він віддав Себе за мене».

Саме в такий спосіб ми повинні розуміти страждання і смерть Христа. Вони торкаються мене особисто. Вони свідчать про Христову любов до мене особисто. І саме *мій* гріх віддалив мене від Бога, а не гріх у загальному. Це *моя* безсердечність і духовна нечутливість применшує цінність Христа. Це я загублений і я гину. Коли йдеться про спасіння, то це я втратив всі права на справедливість. Все, що я можу зробити, це благувати про милість.

І тоді я бачу страждаючого і вмираючого Христа. За кого? Сказано: «Христос полюбив *Церкву*, і віддав за неї Себе» (Ефесян 5:25). «Ніхто більшої любови не має над ту, як хто свою душу поклав би за *друзів своїх*» (Івана 15:13). «Так само й Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, а щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за *багатьох*» (Матвія 20:28).

Я запитую: Чи належу я до «багатьох»? Чи можу я бути одним з цих «друзів»? Чи можу я належати до «церкви»? І чую відповідь: «Віруй в Господа Ісуса, і будеш спасений ти» (Дії 16:31). «Бо кожен, хто покличе Господнє Ім'я, буде спасений» (Римлян 10:13). «Кожен, хто вірує в Нього, одержить прощення гріхів Його Йменням» (Дії 19:43). «А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ймення Його» (Івана 1:12). «Щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16).

Моє серце тріпоче, і я приймаю красу і щедрість Христа, як свій скарб. І моє серце наповнюється цією великою реалією життя – любов'ю Христа до мене. Тому я кажу разом з першими Його свідками: «Він полюбив мене і віддав Себе за мене».

Що я маю на увазі? Я маю на увазі, що Він заплатив найвищу можливу ціну, щоб дати мені найбільший з можливих дарів. Що це? Це дар, про який Він молився в кінці Свого життя: «Бажаю Я, Отче, щоб і ті, кого дав Ти Мені, там зо Мною були, де знаходжуся Я, щоб бачили славу Мою» (Івана 17:24). В Його стражданнях і смерті «повну благодаті та правди, ми бачили славу Його, славу як Однородженого від Отця» (Івана 1:14). Ми побачили досить, і цього достатньо, щоб ми повністю належали Йому. Але найкраще ще попереду. Він помирав заради цього. Ось що таке любов Христа.

СКАСУВАТИ ВИМОГИ ЗАКОНУ ДО НАС

*І вас, що мертві були в гріхах та в необрізанні вашого тіла,
Він оживив разом із Ним, протиставивши усі гріхи.*

Колоссян 2:13

Нерозумно думати, що наші добрі вчинки можуть одного дня перебільшити наші погані вчинки. І це нерозумно з двох причин.

По-перше, *це неправда*. Навіть наші добрі вчинки дефективні, тому що ми не вшановуємо Бога тим, як їх робимо. Чи робимо ми свої добрі справи в радісній залежності від Бога, маючи на меті показати Його надзвичайну цінність? Чи виконуємо ми найвищу заповідь служити іншим «від сили, яку дає Бог, щоб Бог прославлявся в усьому Ісусом Христом» (1 Петра 4:11)?

Що нам тоді залишається сказати у відповідь на Божі слова: «що не від віри, те гріх» (Римлян 14:23)? Думаю, нам немає чого сказати на свій захист. «Говорить Закон ...щоб замкнути всякі уста» (Римлян 3:19). Ми нічого не скажемо. Нерозумно думати, що наші добрі діла переважають наші злі діла перед Богом. Без віри, що підносить вище всього Христа, наші вчинки будуть свідчити ні про що інше, як про бунтарство.

Друга причина, чому нерозумно сподіватися на свої добрі вчинки, полягає в тому, що *Бог через це не спасає*. Якщо ми спасенні від наслідків наших поганих дій, то не тому, що вони

важили менше, аніж наші добрі справи. А тому, що «запис нашого боргу» на небі був прибитий до хреста Христового. Бог має зовсім інший спосіб спасіння грішників, аніж зважування їхніх справ. Надії на вчинки немає. Є лише одна надія – в стражданні і смерті Христа.

Спасіння не залежить від підрахунків результатів нашого життя. Існує лише одне спасіння – через анулювання записів. Запис наших поганих справ (включно з нашими добрими справами), разом з відповідними покараннями, яких кожен з нас заслуговує, повинен бути витертий, знищений, а не збалансований. Заради досягнення цієї мети страждав і вмирав Христос.

Анулювання відбулось тоді, коли запис наших вчинків був «прибитий до хреста» (Колоссян 2:13). Яким чином цей проклятий запис був прибитий до хреста? Прибитим цвяхами до хреста був не пергамент, а Христос. Тому Христос став моїм осудним списком злих (і добрих) вчинків. Він перетерпів моє прокляття, мій осуд. Він поставив моє спасіння на абсолютно інший фундамент. Він є моєю єдиною надією. А віра в Нього – мій єдиний шлях до Бога.

СТАТИ ВИКУПОМ ЗА БАГАТЬОХ

*Бо Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому,
але щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох.*

Марка 10:45

В Біблії ніде не зустрічається думка, що для спасіння грішників диявол повинен був понести покарання. Коли Христос помер, диявол був не покараний, а переможений. Син Божий став людиною, «щоб смертю знищити того, хто має владу смерті, цебто диявола» (Євреїв 2:14). Договору бути не могло.

Коли Ісус сказав, що Він прийшов «віддати Своє життя як викуп», мова не йде про того, хто отримує плату. Фокус зосереджений на Його власному житті, як заплаті, і на Його свободі в служінні іншим, замість того, щоб служили Йому, і на «багатьох», які отримують користь від плати, яку Він здійснює.

Якщо ми запитуємо, хто отримав викуп, то біблійною відповіддю буде – Бог. Біблія каже, що Христос «видав за нас Самого Себе, як ... жертву *Богові*» (Ефесян 5:2). Христос «Себе непорочного *Богу* приніс» (Євреїв 9:14). Потреба, щоб жертва заміщення загинула замість нас, виникла тому, що ми згрішили проти *Бога* і були позбавлені слави *Божої* (Римлян 3:23). І через наш гріх «став увесь світ винний *Богові*» (Римлян 3:19). Тому коли Христос віддав Себе як викуп за нас, Біблія каже, що ми звільнилися від Божого осуду. «Тож немає тепер жадного осуду тим, хто ходить у Христі Ісусі» (Римлян 8:1). Бо в

кінцевому результаті нам було потрібно уникнути остаточного осуду – «Божого суду» (Римлян 2:2; Об'явлення 14:7).

Христос Своїм життям викупив нас від Божого осуду. І не тільки через життя, яким Він жив, а через життя, яке Він віддав на смерть. Ісус неодноразово говорив Своїм учням: «Людський Син буде виданий людям до рук, і вони Його вб'ють» (Марка 9:31). Одна з причин, чому Ісус любив називати Себе «Сином Людським» (більше шістдесяти п'яти разів у Євангеліях), полягала в тому, що Він мав померти. Люди смертні. І тому Йому потрібно було стати одним з людей. Викуп міг заплатити тільки Син Людський, тому що викупом було життя, віддане на смерть.

Ісус Сам бажав заплатити за нас ціну. Ось чому сказано: «Син Людський прийшов не для того, щоб Йому служили, а щоб послужити Самому». Йому не потрібна служба від нас. Він був тим, хто дає, а не тим, хто отримує. «Ніхто в Мене його не бере, але Я Сам від Себе кладу його» (Івана 10:18). Ціна була сплачена без примусу. А це знову повертає нас до Його любові. Він добровільно вибрав врятувати нас ціною Свого життя.

Скількох викуп Христа врятував від гріха? Він сказав, що Він прийшов «щоб віддати Своє життя на викуп *за багатьох*». Хоча не всі будуть викуплені від гніву Божого. Але це *пропонується* кожному. «Один Посередник між Богом та людьми, людина Христос Ісус, що дав Самого Себе на викуп *за всіх*» (1 Тимофію 2:5-6). Кожен, хто приймає скарб викупу Христового, включений у це спасіння.

ДЛЯ ПРОЩЕННЯ НАШИХ ГРІХІВ

Маємо в Ньому відкуплення кров'ю Його, прощення провин.

Ефесян 1:7

*Бо це кров Моя Нового Заповіту, що за багатьох
проливається на відпущення гріхів.*

Матвія 26:28

Коли ми пробачаємо борг чи образу, чи завдану шкоду, ми не вимагаємо сплати. Це було б чимось протилежним прощення. Якщо нам платять за те, що ми втратили, тоді зникає потреба в прощенні. Ми отримуємо належне нам.

Під прощенням мається на увазі милість. Якщо ви мене образили, милість допомагає мені відпустити образу. Я з вами не суджуся. Я вас прощаю. Милість – це те, чого не заслуговують. Ось чому *простити* означає *відпустити*, а не зводити рахунки. Прощення – це позбавлення нас права поквитатися з кимось.

Ось що зробив для нас Бог, коли ми повірили в Христа: «Кожен, хто вірує в Нього, одержить прощення гріхів Його Іменням» (Дії 10:43). Якщо ми віримо в Христа, Бог більше не згадує нам наших гріхів. І про це Бог Сам засвідчив у Біблії: «Я, Я є Той, Хто стирає провини твої ради Себе, а гріхів твоїх не пам'ятає» (Ісаія 43:25). «Як далекий від заходу схід, так Він віддалив від нас наші провини» (Псалом 102:12).

Але це створює проблему. Всім відомо, що самого прощення недостатньо. Ми можемо ясно побачити це тільки тоді,

коли завдано великої шкоди – наприклад, вчинено вбивство чи зґвалтування. Ані суспільство, ані весь всесвіт не витримає, коли судді (чи Бог) просто говоритимуть кожному вбивці чи ґвалтівнику: «Ти шкодуєш? Гарзд. Суд прощає тобі. Ти можеш іти». В таких випадках ми бачимо, що навіть якщо жертві властивий дух прощення, держава чи суд повинні вчинити зі злочинцем по справедливості.

Так само з Божою справедливістю. Кожен гріх серйозний, тому що вчинений проти Бога (див. розділ 1). Він той, чий славі ми завдаємо шкоди, коли ігноруємо чи не слухаємось, чи ганьбимо Його. Його справедливість може дозволити отримати нам звільнення не більше, аніж земний суддя може анулювати всі провини, які злочинець вчинив проти суспільства. Шкода, завдана нами Божій славі, повинна бути відшкодована, щоб в такій справедливості Його слава засяяла ще яскравіше. І якщо нам, як злочинцям, судилося бути звільненими і прощеними, тоді повинна відбуватися драматична демонстрація того, що честь Бога захищена, раз звільнення отримали такі колишні ганьбителі.

Ось чому постраждав і помер Христос. «Маємо в Ньому відкуплення *кров'ю* Його, прощення провин, через багатство благодаті Його» (Ефесян 1:7). Прощення нічого нам не коштує. А весь наш дорогий послух є плодом, а не коренем, нашого прощеного стану. Ось чому ми називаємо це милістю. Але Христу це коштувало життя. І тому ми називаємо це справедливістю. Якою цінною стає новина, що Бог не пам'ятає нам наших гріхів! І яким прекрасним є Христос, чия кров дала право Богові це робити.

ДАТИ ОСНОВУ ДЛЯ НАШОГО ВИПРАВДАННЯ

Кров'ю Його ми виправдані.

Римлян 5:9

*Виправдуються Його благодаттю, через
відкуплення, що в Ісусі Христі.*

Римлян 3:24

Отже, ми визнаємо, що людина виправдується вірою, без діл Закону.

Римлян 3:28

Бути виправданим перед Богом і бути прощеним Богом – це не одне і те ж. Бути виправданим в суді – не те ж саме, що бути прощеним. Бути прощеним – означає, що я винен, але мій злочин не рахується. Бути виправданим – означає, що мене випробувано і знайдено невинним. Моя заява правдива. Її підтверджено. І *суддя* виголошує: «Не винен».

Виправдання – це законний акт. Це означає – проголосити когось правим. Це вирок. Вирок виправдання ще не *робить* людину справедливою і правою. Він *проголошує* людину правою, і ґрунтується на тому, хто насправді є справедливим. Більш чітко ми можемо побачити це в Біблії, яка каже нам, що у відповідь на вчення Ісуса люди «визнали Божу волю за слухну» (Луки 7:29). Це не значить, що вони *визнали* Бога правим (хоча Він вже таким був). Це значить, що вони заявили про Бога як про справедливого.

Моральні зміни, які ми переживаємо, коли віримо в Христа, – це ще не виправдання. Біблія зазвичай називає це освяченням – процесом перетворення на того, хто добрий. Виправдання – це не такий процес. Це взагалі не процес. Це заява про те, що відбувається в один момент. Це вирок: Виправданий! Праведний!

Звичним способом оправдання в суді є дотримання закону. В такому випадку присяжні і суддя просто виголошують, що ви дотримувались закону. Вони виправдовують вас. Але в суді Божому ми *не* дотрималися закону. Тому на виправдання, в звичному його розумінні, надії немає. Біблія навіть каже: «Хто оправдує несправедливого, і хто засуджує праведного, обидва вони Господеві огидні» (Приповісті 17:15). Однак дивовижно те, що через Христа, як сказано в Біблії, Бог «виправдовує нечестивого», який вірить в Його благодать (Римлян 4:5). Бог робить те, що виглядає огидним.

Чому це не огидно? Або, як про це говорить Біблія, як може Бог «бути праведним, і виправдувати того, хто [просто!] вірує в Ісуса» (Римлян 3:26)? Богові не огидно виправдовувати того, хто вірить в Нього, з двох причин. Одна з причин – це те, *що Христос пролив Свою кров, щоб скасувати нашу вину у злочині*. Також сказано: «*Кров'ю Його ми виправдані*» (Римлян 5:9). Але це лише спростовує нашу провину. Це не проголошує нас праведними. Скасувати наші провини, щоб дотриматися закону, це не те ж саме, що проголосити нас тими, хто дотримується закону. Коли вчитель викреслює запис про отримання незадовільної оцінки, це не те ж саме, що отримати за цей предмет відмінно. Коли банк прощає мої борги за рахунками, це не проголошує мене багатою людиною. Так само скасування наших гріхів – це не те ж саме, що проголошення нас праведними. Скасування повинне мати місце. Це дуже важливо для виправдання. Але є дещо ще. Є ще одна причина, чому Богові не огидно виправдовувати нечестивих через їхню віру. Цю причину ми розглянемо в наступному розділі.

ЗАВЕРШИТИ ПОСЛУХ, ЯКИЙ СТАЄ НАШОЮ ПРАВЕДНІСТЮ

*Він упокорив Себе, бувши слухняний аж
до смерті, і то смерті хресної.*

Филип'ян 2:8

*Бо як через непослух одного чоловіка багато-хто
стали грішними, так і через послух Одного
багато-хто стануть праведними.*

Римлян 5:19

*Бо Того, Хто не відав гріха, Він учинив за нас гріхом,
щоб стали ми Божою правдою в Нім.*

2 Коринтян 5:21

*... щоб знайтися в Нім не з власною праведністю, яка від Закону,
але з тією, що з віри в Христа.*

Филип'ян 3:9

Виправдання – це не просто скасування моєї неправедності, а присвоєння мені Христової праведності. Я не маю такої праведності, яка б виправдала мене перед Богом. Перед Богом я можу сказати лише це: «Не з власною праведністю, яка від Закону, але з тією, що з віри в Христа» (Филип'ян 3:9).

Це праведність Христа. І вона приписується мені. Це значить, що Христос досконало звершив всю праведність; і коли я повірив в Нього, ця праведність була зарахована як моя. Я був порахований праведним. Бог дивився на досконалу праведність Христа, і виголосив мене праведним через Його праведність.

Отже є дві причини, чому для Бога не огидно виправдовувати нечестивого (Римлян 4:5). По-перше, *смертю Христа заплачено борг нашої неправедності* (див. попередній розділ). По-друге, *послух Христа дав нам необхідну праведність, щоб бути оправданими в Божому суді*. Щоб ми могли отримати вічне життя, Бог вимагає не просто скасування нашої неправедності, а встановлення нашої досконалої праведності.

Страждання і смерть Христа є для цього підставою. Його страждання є тими стражданнями, яких заслуговувала наша неправедність. «А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був» (Ісаїя 53:5). Але Його страждання і смерть також стали кульмінацією і виконанням послуху, який став основою нашого виправдання. Він «впокорив Себе, будучи слухняний аж до смерті, і то смерті хресної» (Филип'ян 2:8). Його смерть стала кульмінацією Його послуху. Саме про це говорить Біблія, кажучи: «Через послух Одного багато-хто стануть праведними» (Римлян 5:19).

Тому Христова смерть стала основою нашого вибачення і нашого вдосконалення. «Бо Того, Хто не відав гріха, Він [Бог] учинив за нас гріхом, щоб стали ми Божою правдою в Нім» (2 Коринтян 5:21). Що означає, що Бог учинив безгрішного Христа нашим гріхом? Це означає, що наші гріхи були приписані Йому, і так Він став нашим вибаченням. А що означає, що ми (які є грішниками) стали Божою правдою в Христі? Це означає, що Христова праведність була приписана нам, а отже Він став нашим вдосконаленням.

Хай вся честь належить Христу, за всі Його досягнення в стражданнях і смерті! За Його працю вибачення наших гріхів, і працю забезпечення нам праведності. Давайте захоплюватися Ним, цінувати Його і вірити в Нього за ці великі досягнення.

ЗАБРАТИ НАШ ОСУД

*Хто ж той, що засуджує? Христос Ісус є Той, що вмер,
надто й воскрес, Він праворуч Бога, і Він і заступається за нас.*

Римлян 8:34

Підсумок страждань і смерті Христа такий: «Тож немає тепер жадного осуду тим, хто ходить у Христі Ісусі» (Римлян 8:1). Бути «в Христі» означає мати з ним стосунки через віру. Віра в Христа об'єднує нас з Христом, і Його смерть стає нашою смертю, а Його вдосконалення стає нашим вдосконаленням. Христос став нашим покаранням (якого нам не довелося терпіти) і нашим вдосконаленням (якого ми не в силах досягти).

Віра не є основою нашого прийняття Богом. Бог приймає нас лише через Христа. Віра єднає нас з Христом, і Його праведність вважається нашою. «А коли ми дізнались, що людина не може бути виправдана ділами Закону, але тільки вірою в Христа Ісуса, то ми ввірували в Христа Ісуса, щоб нам виправдатися вірою в Христа, а не ділами Закону. Бо жадна людина ділами Закону не буде виправдана!» (Галатів 2:16). Бути «виправданими вірою» і «виправданими ... в Христі» (Галатів 2:17) – це паралельні поняття. В Христі ми перебуваємо вірою, а отже виправдані в Нім.

Коли виникає запитання: «Хто ж тоді засуджений?», припустима відповідь: «Ніхто!» І основою для неї є те, що «Христос Ісус є єдиним, хто помер!» Смерть Христа гарантує нам

звільнення від осуду. Те, що ми не підлягаємо осуду, настільки ж певно, як те, що Христос помер. В Божому суді неможливе повторне притягнення за один і той же переступ. Ми не можемо бути осудженими за одну й ту ж провину двічі. Бо Христос один раз помер за всі наші гріхи. І ми за них не будемо засуджені. Осуду не буде не тому, що нема за що осуджувати, а тому, що він вже відбувся.

Але як же тоді із засудженням світу? Хіба це не відповідь на запитання: «Хто ж тоді підлягає засудженню?» Хіба християни не засуджені світом? В історії християнства було багато мучеників. Відповіддю є те, що ніхто не може нас *успішно* засудити. Проти нас можна висунути обвинувачення, але в кінцевому результаті жодне з них не буде доведеним. «Хто оскаржувати буде Божих вибранців? Бог Той, що виправдує» (Римлян 8:33). Це дуже схоже на біблійне запитання: «Хто нас розлучить від любові Христової? Чи недоля, чи утиск, чи переслідування, чи голод, чи нагота, чи небезпека, чи меч?» (Римлян 8:35). Відповідь не в тому, що ці речі не можуть відбуватися з християнами. Відповідь у тому, що: «В цьому всьому ми перемагаємо Тим, Хто нас полюбив» (Римлян 8:37).

Світ висуватиме свої звинувачення і засудження. Він навіть може погрожувати нам мечем. Але ми знаємо, що найвищий суд вже виніс вирок на нашу користь. «Коли за нас Бог, то хто проти нас?» (Римлян 8:31). Вони не матимуть успіху. Якщо вони відкидають нас, то Він нас приймає. Якщо вони ненавидять нас, то Він нас любить. Якщо вони кидають нас у в'язниці, то Він дає нам духовну свободу. Якщо вони завдають нам болю, то Він очищує нас вогнем. Якщо вони вбивають нас, Він перетворює це на перехід до раю. Вони не можуть нас перемогти. Христос помер. Христос воскрес. І ми живі разом з Ним. А в Ньому немає осудження. Ми прощені і ми виправдані. «А справедливий безпечний, немов той левчук» (Приповісті 28:1).

СКАСУВАТИ ОБРІЗАННЯ І ВСІ ІНШІ РИТУАЛИ ЯК ОСНОВУ СПАСІННЯ

*Чого ж, браття, мене ще переслідують, коли я обрізання ще проповідую?
Тоді спокуса хреста в ніщо обертається!*

Галатів 5:11

*Усі ті, хто бажає хвалитися тілом, змушують вас обрізуватись,
щоб тільки вони не були переслідувані за хреста Христового.*

Галатів 6:12

Питання обрізання було дуже суперечливим в ранній церкві. Воно займало давнє, поважне, біблійне місце відтоді, як Бог запровадив його в Бутті 17:10. Христос був євреєм. Всі Його дванадцять апостолів були євреями. Майже всі перші навернені в християнство люди були євреями. Єврейські тексти були (і залишаються) основною частиною Біблії, якою користується християнська церква. Тому не дивно, що єврейські звичаї передались християнській церкві.

Передались вони, а разом з ними суперечливості. Вістка Христа доносилась до неєврейського населення і таких міст, як Антіохія в Сирії. Язичники увірували в Христа. Тому виникало нагальне питання: як ці звичаї стосуються Євангелія Христа, новини про те, що якщо ви вірите в Нього, ваші гріхи прощаються, і ви стаєте виправданими перед Богом? Бог стає вашим Богом. І ви отримуєте вічне життя.

По всьому язичницькому світі апостоли проповідували прощення і виправдання лише через віру. Петро говорив: «Усі пророки свідкують про Нього, що кожен, хто вірує в Нього,

одержить прощення гріхів Його Йменням» (Дії 10:43). Павло благовістив: «Хай відомо вам буде, що ... через Нього кожен, хто вірує, виправдовується в усім, у чому ви не могли виправдатись Законом Мойсеевим» (Дії 13:38-39, в перекладі автора).

Але як щодо обрізання? Дехто в Єрусалимі вважав, що це важливо. Антіохія стала місцем розгортання цього протиріччя. «А дехто, що з Юдеї прийшли, навчали братів: Якщо ви не обріжетеся ..., то спастися не можете» (Дії 15:1). Було скликано собор, на якому обговорювалось це питання.

Але дехто... устали й сказали, що потрібно поганив обрізувати й наказати, щоб Закона Мойсеевого берегли... Петро встав і промовив до них: Мужі-браття, ви знаєте, що ... вибрав Бог поміж нами мене, щоб погани почули слово Євангелії через уста мої, та й увірували ... Отож, чого Бога тепер спокушуєте, щоб учням на шию покласти ярмо, якого ані наші отці, ані ми не здолали понести? Та ми віруємо, що спасемося благодаттю Господа Ісуса так само, як і вони. І вся громада замовкла. (Дії 15:5-12).

Ніхто не бачив проблеми більш чітко, аніж апостол Павло. Під загрозою опинялось значення страждань Христа і Його смерті. Чи було достатньо віри в Христа, щоб примирити нас з Богом? Чи обрізання також було необхідним? Відповідь була очевидною. Якщо Павло проповідував обрізання, «Тоді спокуса хреста в ніщо обертається» (Галатів 5:11). Хрест означає звільнення від рабства ритуалів і звичаїв. «Христос для волі нас визволив. Тож стійте в ній та не піддавайтеся знову в ярмо рабства» (Галатів 5:1).

ПРИВЕСТИ НАС ДО ВІРИ І ПІДТРИМУВАТИ НАШУ ВІРНІСТЬ

Це кров Моя Нового Заповіту, що за багатьох проливається.
Марка 14:24

*І складу з ними вічного заповіта, що не відвернуся від них,
щоб їм не чинити Свого добра, і дам їм у серце Свій страх,
щоб не відступали від Мене!*
Єремія 32:40

Біблія говорить про «старий заповіт» і про «новий заповіт». Під словом *заповіт* розуміється урочиста, обопільна згода між двома сторонами, які несуть відповідальність з обох сторін, що скріплена присягою чи клятвою. В Біблії заповіді, складені Богом з людьми, ініційовані Ним Самим. Він встановлює умови. А Його обов'язки визначені Його власними цілями.

Під «старим заповітом» розуміється угода між Богом і Ізраїлем, викладена в Законі Мойсея. Слабке місце цього закону було в тому, що він не супроводжувався духовною переменою чи трансформацією. Тому цього закону не слухалися, і він не давав життя. Цей закон був написаний літерами на кам'яних скрижалях, а не Духом Святим на скрижалях серця. Пророки обіцяли «новий заповіт», який мав бути зовсім інакшим. Він мав бути заповітом «не букви, а духа, бо буква вбиває, а дух оживляє» (2 Коринтян 3:6).

Новий заповіт значно ефективніший, ніж був старий. Він втілений на основі страждань і смерті Ісуса. «Він Посередник Нового Заповіту» (Євреїв 9:15). Ісус сказав, що Його кров була

«кров ... Нового Заповіту, що за багатьох проливається» (Марка 14:24). Це означає, що кров Ісуса придбала силу і обітницю нового заповіту. І він значно ефективніший, бо щоб досягти цього, Христос помер.

Які тоді умови заповіту, який Він надійно забезпечив Своєю кров'ю? Пророк Єремія описує деякі з них: «Ось... складу Я із домом Ізраїлевим і з Юдиним домом Новий Заповіт... Бо це ось отой Заповіт, що його по цих днях складу .... Дам Закона Свого в середину їхню, і на їхньому серці його напишу... їхню провину прощу, і не буду вже згадувати їм гріха!» (Єремія 31:31-34). Страждання і смерть Христа гарантують внутрішню перемену Його народу (закон, написаний на їхньому серці) і прощення їхніх гріхів.

Щоб гарантувати, що цей заповіт вистоїть, Христос бере на Себе ініціативу дати віру і забезпечити вірність Свого народу. Народ нового заповіту записує закон не просто в камені, а в серці. Він каже, що на відміну від «букв» на камені, «Дух оживляє» (2 Коринтян 3:6). «І нас, що мертві були через прогріхи, [Бог] оживив разом із Христом» (Ефесян 2:5). Це і є духовним життям, яке дозволяє нам бачити і вірити в славу Христа. Це диво формує новозавітний народ. Заповіт цей певний і надійний, тому що Христос купив Його власною кров'ю.

Дивом є не лише формування нашої віри, але й надійність нашої вірності. «І складу з ними вічного заповіта... і дам їм у серце Свій страх, щоб не відступали від Мене» (Єремія 32:40). Коли Христос помер, Він забезпечив для Свого народу не лише нові серця, але й нову впевненість. Він не дасть їм відвернутися від Нього. Він буде тримати їх. А вони будуть непохитно триматися Його. Це гарантує кров заповіту.

ЗРОБИТИ НАС СВЯТИМИ, НЕЗАПЛЯМОВАНИМИ І ДОСКОНАЛИМИ

*Бо жертвоприношенням одним вдосконалив
Він тих, хто освячується.
Євреїв 10:14*

*Тепер же примири́в смертю в людськiм тілі Його, щоб учинити
вас святими, і непорочними, і неповинними перед Собою.
Колоссян 1:22*

*Отож, очистьте стару розчину, щоб стати вам новим тістом,
бо ви прісні, бо наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений.
1 Коринтян 5:7*

Одним з найбільших душевних болів християнського життя є повільність нашої переміни. Ми чуємо заклики Бога любити Його всім своїм серцем, душею, розумом і силою (Марка 12:30). Але чи досягаємо ми коли-небудь цього рівня повної любові і посвяти? Ми регулярно вживаємо разом з апостолом Павлом: «Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті?» (Римлян 7:24). Ми стогнемо й тоді, коли отримуємо свіже рішення: «Не тому, що я вже досягнув, або вже вдосконалився, але прагну, чи не досягну я того, чим і Христос Ісус досягнув був мене» (Філіп'ян 3:12).

Це твердження є ключем до терпіння і радості, «Христос Ісус досягнув був мене». Всі мої досягнення, прагнення і намагання зводяться не до того, щоб належати Христу (що вже й так відбулось), а довершити те, чого мені бракує в схожості з Ним.

Одним з найбільших джерел радості і терпіння для християнина є знання про те, що в недосконалості нашого прогресу ми вже були вдосконалені, і цим завдячуємо стражданням і смерті Христа. «Бо жертвоприношенням одним вдосконалив Він тих, хто освячується» (Євреїв 10:14). Дивовижно! В тому ж реченні Він каже, що ми «освячуємось» і що ми вже «вдосконалені».

Бути освяченими означає, що ми недосконалі і знаходимось в процесі освячення, тобто стаємо святими, але ще не повністю святі. І саме вони, і лише вони вже є вдосконалені. Радісним підбадьоренням в цьому місці є те, що доказ нашого вдосконалення перед Богом є не наше відчуття досконалості, а наше відчуття прогресу. Хороша новина в тому, що доказом того, що ми дійшли, є те, що ми були в дорозі.

Біблія змальовує це в стародавніх образах тіста і розчини. В цій картині розчина чи дріжджі – це зло. Сказано: «Отож, очистьте стару розчину, щоб стати вам новим тістом, бо ви прісні, бо наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений» (1 Коринтян 5:7). Християни є «нерозчиненими». Немає розчини – немає зла. Ми вдосконалені. І з цієї причини нам потрібно «очистити стару розчину». В Христі ми стали нерозчиненими. І зараз ми повинні стати такими практично. Іншими словами, ми повинні стати тими, ким ми є.

Що є основою для цього? «Наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений». Страждання Христа забезпечують наше вдосконалення настільки надійно, що воно вже стало реальністю. Тому ми боремося зі своїми гріхами не для того, щоб *стати* досконалими, а тому, що такими ми є. Смерть Христа – це ключ до боротьби з нашими недосконаластями на міцній основі нашої досконалості.

ДАТИ НАМ ЧИСТЕ СУМЛІННЯ

*Скільки ж більш кров Христа, що Себе непорочного
Богу приніс Святим Духом, очистить наше сумління
від мертвих учинків, щоб служити нам Богові Живому!*
Євреїв 9:14

Деякі речі ніколи не змінюються. Проблема нечистого сумління така ж давня, як Адам і Єва. Як тільки вони згрішили, їхнє сумління стало забрудненим. Їхнє відчуття провини було згубним. І воно зруйнувало їхні стосунки з Богом – вони сховалися від Нього. Воно зруйнувало їхні стосунки між собою – вони обвинувачували. І зруйнувало їхній внутрішній мир – вони вперше побачили себе самих і відчували сором.

Впродовж всього Старого Заповіту сумління було важливим питанням. Але саме тільки жертвоприношення тварин не могло його очистити. «Приносяться дари та жертви, що того не можуть вдосконалити, щодо сумління того, хто служить, що тільки в потравах та в напоях, та в різних обмиваннях, в уставах тілесних, установлено їх аж до часу направи» (Євреїв 9:9-10). Бог вважав кров тварини, як провісника Христа, достатньою, щоб очистити плоть, що було церемоніальним очищенням, але не очищенням сумління.

Ніяка кров тварини не могла очистити сумління. І вони знали про це (Ісаїя 53 і Псалом 50). Ми також це знаємо. І тоді прийшов новий Первосвященик, Ісус, Син Божий, з кращою жертвою, якою став Він Сам. «Скільки ж більш кров Христа, що Себе непорочного Богу приніс Святим Духом, очистить

наше сумління від мертвих учинків, щоб служити нам Богові Живому» (Євреїв 9:14). Жертвоприношення тварин було передвісником остаточної жертви Божого Сина, а смерті Христа достатньо, щоб покрити всі гріхи Божого народу у минулий старозавітний період, і всі гріхи Божого народу у майбутньому, новому часі.

Ми з вами живемо в еру сучасності – епоху науки, Інтернету, трансплантації органів, миттєвих повідомлень, мобільних телефонів, але наша проблема залишається тією ж: наше сумління осуджує нас. Ми не відчуваємось досить добрими, аби прийти до Бога. І яким би спотвореним не було наше сумління, це таки правда – ми недостатньо хороші, щоб прийти до Нього.

Ми можемо завдавати собі різаних ран, кидати своїх дітей в священну ріку чи віддавати мільйони доларів благодійним організаціям, чи прислужувати під час безкоштовних обідів для бідняків на День Подяки, чи виконувати різні форми самобичування, – результат буде тим самим. Плями залишаються, а смерть жахає. Ми знаємо, що наше сумління нечисте, забруднене, і не зовнішнім брудом, наприклад, дотиком до мертвого тіла чи споживанням шматка свинини. Ісус сказав, що забруднює те, що виходить з людини, а не те, що входить (Марка 7:15-23). Ми забруднені гордістю, жалем до себе, злобою, пожадливістями, заздрощами, скупістю, бездіяльністю і страхом – а, отже, діями, до яких це приводить. Все це «мертві діла». Вони не мають в собі духовного життя. Вони не від нового життя; вони беруть свій початок від смерті і ведуть до смерті. Ось чому все це змушує нас почуватися безнадійними у нашому сумлінні.

Єдине рішення в наш сучасний час, та й в усі часи, – це кров Христа. Коли наше сумління піднімається і осуджує нас, куди нам звернутися? Ми звертаємось до Христа. До Його страждань і смерті, до крові Христа. Це єдиний очисник в усьому світі, який може дати сумлінню полегшення в житті і спокій в смерті.

ДОСЯГТИ ДЛЯ НАС УСЬОГО, ЩО ДЛЯ НАС ДОБРЕ

*Той же, Хто Сина Свого не пожалів, але видав Його за всіх нас,
як же не дав би Він нам із Ним і всього?*

Римлян 8:32

Мені подобається логіка цього віршу. Не тому, що я взагалі люблю силогізми, а тому, що мені подобається, коли задоволені мої реальні потреби. Ці дві половинки віршу Римлян 8:32 мають надзвичайно важливий логічний зв'язок. Ми можемо цього не помічати, оскільки друга частина цього віршу є запитанням: «Як же не дав би Він нам із Ним і всього?» Але якщо змінити запитання на вислів, який мається на увазі під запитанням, то ми це побачимо. «Той же, Хто Сина Свого не пожалів, але видав Його за всіх нас, *обов'язково* дасть нам із Ним і всього».

Інакше кажучи, зв'язок між цими двома половинками забезпечує його другій половині абсолютну певність. Якщо Бог звершив найскладніше, а саме віддав на страждання і смерть Свого власного Сина, тоді Він безсумнівно виконає порівняно нескладну річ, а саме, дасть нам із Ним всього. Божа обітниця дати нам всього більш певна, ніж жертва Його Сина. Він віддав Свого Сина «за нас всіх». Якщо це виконано, невже Він перестане бути за нас? Це було б немислимо.

Але що значить «дати нам всього»? Не легкого життя в комфорті. Навіть не порятунку від ворогів. Ми це знаємо з того, що Біблія каже через чотири вірші: «За Тебе нас цілий

день умертвляють, нас уважають за овець, приречених на за-колення» (Римлян 8:36). Навіть сьогодні багато християн потерпають від таких переслідувань. Коли Біблія запитує: чи відлучать нас від любові Христової «недоля, чи утиск, чи переслідування, чи голод, чи нагота, чи небезпека, чи меч» (Римлян 8:35), відповіддю є «ні». Не тому, що такі речі не стаються з християнами, а тому, що «в цьому всьому ми перемагаємо Тим, Хто нас полюбив» (Римлян 8:37).

Що ж тоді означає, що завдяки смерті Христа за нас Бог обов'язково щедро дасть нам «всього»? Це значить, що Він дасть нам все те, що є добре для нас. Всього, чого ми дійсно потребуємо, щоб ми ставали подібними до образу Його Сина (Римлян 8:29). Всього, що нам потрібно, щоб досягти вічної радості.

Це дуже схоже на іншу біблійну обітницю: «А мій Бог нехай виповнить вашу *всяку потребу* за Своїм багатством у Славі, у Христі Ісусі» (Філіп'ян 4:19). Ця обітниця пояснюється попередніми словами: «Я привчився до всього й у всім: насичатися й *голод* терпіти, мати достаток і бути в *недостачі*. Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює» (Філіп'ян 4:12-13).

Сказано, що ми можемо все через Христа. Але зверніть увагу, що це «все» включає в себе «голод» і «недостачу». Бог потурбується про всяку реальну потребу, включаючи здатність радіти в стражданнях, тоді як багато потреб залишаються незадоволеними. Бог подбає про всяку реальну потребу, включно з нашою потребою в благодаті витерпіти голод, тоді як наша потреба у їжі незадоволена. Страждання і смерть Христа гарантують, що Бог дасть все, що нам потрібно, щоб виконувати Його волю, віддати Йому славу і набути вічної радості.

ЗЦІЛИТИ НАС ВІД МОРАЛЬНИХ І ФІЗИЧНИХ НЕДУГ

А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас оздоровлено.

Ісая 53:5

*А коли настав вечір, привели багатьох біснுவатих до Нього, і Він словом Своім вигнав духів, а недужих усіх уздоровив, щоб справдилося, що сказав був Ісая пророк, промовляючи:
Він узяв наші немочі, і недуги поніс.*

Матвія 8:16-17

Христос постраждав і помер, щоб всі хвороби одного дня були знищені. Хвороба і смерть не були частиною Божого первісного задуму для світу. Вони прийшли з гріхом, як частина Божого суду над творінням. Біблія каже: «Бо створіння покорилося марноті не добровільно, але через того, хто скорив його, в надії» (Римлян 8:20). Бог дозволив світу відчувати марність фізичного болю, щоб показати увесь жах морального зла.

Ця марність включає смерть. «Через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть» (Римлян 5:12). Це стосується усіх стогнань від хвороби. І християни не виключення: «Але не тільки воно, але й ми самі, маючи зачаток Духа, і ми самі в собі зі드хаємо, очікуючи синівства, відкуплення нашого тіла» (Римлян 8:23).

Але всі ці муки від хвороб тимчасові. Ми дивимось вперед, очікуючи тих часів, коли більше не буде фізичного болю. Творіння було віддане марноті на певний час. Від самого по-

чатку Його суду, як каже Біблія, Бог мав на меті надію. Його кінцева мета в наступному: «Й саме створіння визволиться від неволі тління на волю слави синів Божих» (Римлян 8:21).

Коли Христос прийшов у цей світ, Його завданням було виконати глобальне викуплення. Свою мету Він підтвердив зціленням багатьох людей за час Свого життя на землі. Були ситуації, коли збирались цілі натовпи і Він «недужих усіх уздоровив» (Матвія 8:16; Луки 6:19). Це було попереднім оглядом того, що має статися в кінці історії, коли «кожну сльозу з очей їхніх зітре, і не буде вже смерті. Ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде» (Об'явлення 21:4).

Христос переміг смерть і хвороби, взявши їх на Себе і понісши їх з Собою в могилу. Божий суд над гріхом, який приніс хвороби, закінчився зі стражданнями і смертю Ісуса. Пророк Ісая пояснює смерть Христа такими словами: «А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, кара на Ньому була за наш мир, *Його ж ранами нас оздоровлено*» (Ісая 53:5). Його спина була вкрита жахливими побоями, але тим самим Він купив для нас світ без хворіб.

Одного дня все Боже викуплене створіння буде позбавлене хворіб. Це буде нова земля. В нас будуть нові тіла. Смерть буде поглинута вічним життям (1 Коринтян 15:54; 2 Коринтян 5:4). «Вовк та вівця будуть пастися разом, і лев буде їсти солому, немов та худоба» (Ісая 65:25). А всі, хто любить Христа, заспівають пісню подяки Агнцю, який був заколений, щоб відкупити нас від гріха, смерті і хвороб.

ДАТИ ВІЧНЕ ЖИТТЯ ВСІМ, ХТО ПОВІРИТЬ В НЬОГО

*Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого,
щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне.*

Івана 3:16

В найщасливіші моменти нам зовсім не хочеться помирати. Таке бажання смерті виникає тільки тоді, коли страждання стають нестерпними. Чого ми справді хочемо в такі моменти, то це не смерті, а полегшення. Ми б хотіли, щоб добрі часи повернулися. Нам би хотілось, щоб біль минув. Нам би хотілось, щоб ті, кого ми любили, повернулись з могили. Нам хочеться життя і щастя.

Ми обдурюємо себе, коли романтизуємо смерть як кульмінацію життя, яке ми проживаємо. Смерть – це ворог. Вона забирає в нас усі чудові задоволення цього життя. Ми називаємо смерть більш лагідними іменами, тільки як менше зло. Той, хто завдає нам *смертельного удару* в наших стражданнях, не виконує нашого прагнення, а позбавляє нас надії. Бо прагнення людського серця – жити і бути щасливим.

Такими нас створив Бог. «[Бог] вічність поклав їм у серце» (Екклезіяст 3:11). Ми були створені за образом Божим, а Бог любить життя і живе вічно. І ми були створені, щоб жити вічно. І так буде. Протилежність вічного життя – це не небуття, а пекло. Ісус говорив про це більше, ніж будь-хто інший, і Він сказав просто, що відкидання вічного життя, яке Він пропонував, приведе не до забуття, а до Божого гніву: «Хто вірує в

Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірує, той життя не побачить а гнів Божий на нім перебуває» (Івана 3:36).

І так буде завжди. Ісус сказав: «І ці підуть на вічну муку, а праведники на вічне життя» (Матвія 25:46). Це невимовна реальність, яка показує безкінечним злом ставлення до Бога з байдужістю чи зневагою. Тому Ісус застерігав: «І коли твое око тебе спокушає, вибери його: краще тобі однооким увійти в Царство Боже, ніж з обома очима бути вкиненому до геєни огненної, де їхній черв'як не вмирає, і не гасне огонь!» (Марка 9:47-48).

Вічне життя – це не просто продовження цього життя, з його поєднанням болю і задоволень. Як пекло є найгіршим кінцевим результатом цього життя, так «вічне життя» є найкращим. Це вище і постійно зростаюче щастя, в якому не буде ані гріха, ані смутку. Все грішне творіння буде позбавлене всякого гріха і лиха. А все хороше, все, що приносить правдиве і тривале щастя, буде збережене, очищене і підсилене.

Ми змінимось, щоб зуміти прийняти той рівень щастя, який був для нас незбагнений у цьому житті. «Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його» (1 Коринтян 2:9). І це правдиво для кожного моменту нашого життя, тепер і завжди: для тих, хто вірить в Христа, має настати найкраще майбутнє. Ми побачимо всеохоплюючу славу Божу. «Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його» (Івана 17:3). За це Христос постраждав і помер. Чому б не прийняти Його, як наш скорб і життя?

ЗВІЛЬНИТИ НАС ВІД ТЕПЕРІШНЬОГО ЗЛОГО ВІКУ

*[Він] за наші гріхи дав Самого Себе, щоб від злого
сучасного віку нас визволити, за волею Бога й Отця нашого.*

Галатів 1:4

Поки ми не помremo, або поки Ісус не повернеться встановити Своє Царство, ми будемо жити у «теперішньому злому віці». Тому, коли Біблія каже, що Христос віддав Себе, щоб «звільнити нас від теперішнього злого віку», це не значить, що Він забере нас зі світу, а звільнить нас від сили зла в ньому. Ось як Ісус молився за нас: «Не благаю, щоб Ти їх зо світу забрав, але щоб зберіг їх від злого» (Івана 17:15).

Причина, чому Ісус молився звільнити «від злого», полягає в тому, що «цей злий вік» є віком, коли дияволу дана свобода зводити і нищити. Біблія каже: «Ми знаємо, що ми від Бога, і що весь світ лежить у злі» (1 Івана 5:19). Цей «злий» названий «богом цього віку» і його головна мета засліпити людей до правди і істини. «Для невіруючих, яким бог цього віку засліпив розум, щоб для них не засяяло світло Євангелії слави Христа» (2 Коринтян 4:4).

Поки ми не прокинемось від свого темного духовного стану, ми будемо жити у згоді з «теперішнім злим віком» і його князем. «В яких ви колись проживали за звичаєм віку цього, за волею князя, що панує в повітрі, духа, що працює тепер у неслухняних» (Ефесян 2:2). Навіть не знаючи про це, ми були лакеями диявола, а те, що здавалось свободою, було рабством.

Біблія прямо звертається до примх, розваг і залежностей двадцять першого століття, коли каже: «Вони волю обіцяють їм, самі будучи рабами тління. Бо хто ким переможений, той тому й раб» (2 Петра 2:19).

Біблія неодноразово кричить нам: «Не стосуйтеся до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму» (Римлян 12:2). Іншими словами: Звільніться! Не обманюйтесь ідеологіями цього віку. Вони сьогодні є, а завтра їх вже немає. За однією примхою, яка робить нас рабами, приходять інші. Через тридцять років сьогоднішні татування вже не будуть ознакою свободи, а незмивними нагадуваннями про рабство.

Мудрість цього світу у світлі вічності є не більше, ніж дурість. «Хай не зводить ніхто сам себе. Як кому з вас здається, що він мудрий в цій віці, нехай стане нерозумним, щоб бути премудрим. Цьогосвітня бо мудрість у Бога глупота» (1 Коринтян 3:18-19). «Бо ж слово про хреста тим, що гинуть, то глупота» (1 Коринтян 1:18). Що ж тоді є Божою мудрістю у цьому віці? Мудрість – це велична, звільняюча смерть Ісуса Христа. Перші послідовники Ісуса говорили: «Ми проповідуємо Христа розп'ятого... Божу силу і Божу премудрість» (1 Коринтян 1:23-24).

Коли Христос пішов на хрест, Він звільнив мільйони полонених. Він зірвав маску обману диявола і зруйнував його силу. Ось що Він мав на увазі у день Свого розп'яття, коли сказав: «Князь світу цього буде вигнаний звідси тепер» (Івана 12:31). Не йдіть за переможеним ворогом. Йдіть за Христом. Це може багато вам коштувати. Ви можете стати вигнанцями в цьому віці. Але ви будете вільними.

ПРИМИРИТИ НАС з Богом

*Бо коли ми, будучи ворогами, примирилися з Богом
через смерть Сина Його, то тим більше,
примирившись, спасемося життям Його.*

Римлян 5:10

Примирення, яке має відбутися між грішними людьми і Богом, діє в обох напрямках. Наше ставлення до Бога повинне перемінитися з непокори на віру. А Боже ставлення до нас повинне змінитися з гніву на милість. Але сторони тут не рівні. Мені потрібна Божа допомога, щоб змінитися; а Бог моєї допомоги не потребує. Моя переміна повинна відбутися зсередини, а Божа переміна походить від Його природи. Припинити діяти проти мене і стати на мій бік – це запланована Богом власна дія.

Найважливішими словами в цьому випадку є «коли ми були ворогами». Це було, коли «ми примирилися з Богом через смерть Сина Його» (Римлян 5:10). Тобто, поки ми були *ворогами*. Інакше кажучи, перша «зміна» відбувалась у відношенні Бога, а не в нас. Ми все ще були ворогами. Справа не в тому, що ми свідомо стали на дорогу війни. Більшість людей не відчують свідомої ворожості до Бога. Їхня ворожість проявляється тихо і невловимо через мовчазну непокору і байдужість. Біблія описує це так: «Думка бо тілесна ворожнеча на Бога, бо не кориться Законові Божому, та й не може» (Римлян 8:7).

Поки ми були такими, Бог послав Христа понести наші достойні гніву гріхи і зробити можливим для Бога ставитися до

нас лише з милосердям. Перший Божий крок до того, щоб примирити нас з Собою, полягав у тому, щоб прибрати перешкоду, яка робила Його непримиримим, тобто нашу вину за гріхи, які принижували Бога. «Бо Бог у Христі примирив світ із Собою Самим, не зважавши на їхні провини» (2 Коринтян 5:19).

Коли посланці Христа несуть вістку для світу, вони кажуть: «Благаємо замість Христа: примиріться з Богом» (2 Коринтян 5:20). Невже вони просто мають на увазі – змініть своє відношення до Бога? Ні, вони також мають на увазі – прийміть те, що Бог зробив через Христа, щоб примиритися з вами.

Порівняйте це з аналогією примирення серед людей. Ісус сказав: «Тому, коли принесеш ти до жертівника свого дара, та тут ізгадаєш, що брат твій щось має на тебе, залиши отут дара свого перед жертівником, і піди, примирись перше з братом своїм, і тоді повертайся, і принось свого дара» (Матвія 5:23-24). Коли Він каже «примирись із братом», зверніть увагу, що це брат, який має звільнити його від осуду. Брат цей «щось має проти нього», так само як Бог. «Примиритися зі своїм братом» означає зробити те, що ви повинні, щоб брат більше не мав осуду на вас.

А коли ми чуємо Євангелію Христа, ми бачимо, що Бог вже зробив це, – Він вдався до кроків, які ми не можемо зробити, щоб звести нанівець Свій осуд. Він послав Христа в жертву замість нас. Вирішальне примирення відбулось «поки ми були ще ворогами». Примирення з нашого боку – це просто прийняти те, що Бог вже зробив, як безмежно цінний дар.

ПРИВЕСТИ НАС ДО БОГА

*Бо й Христос один раз постраждав був за наші гріхи,
щоб привести нас до Бога.*

1 Петра 3:18

*А тепер у Христі Ісусі ви, що колись далекі були,
стали близькі Христовою кров'ю.*

Ефесян 2:13

В кінцевому результаті, Бог є Євангелією. Євангелія означає «блага вістка». Християнство не є першим віровченням, а новим. Це можна порівняти із воєнними в'язнями, які чують по таємному радіозв'язку, що союзники вже поряд, і порятунком є питанням часу. Охорона дивується, з якого приводу така радість.

Але що є остаточно добрим в добрій чи благій вістці? Все зводиться до одного: до Самого Бога. Всі слова Євангелії ведуть до Нього, інакше це не Євангелія. Наприклад, спасіння не може бути доброю новиною, якщо воно дає нам порятунок від пекла, але не рятує для Бога. Прощення не є доброю новиною, якщо воно дає просто звільнення від провини, і не відкриває шлях до Бога. Виправдання не може бути доброю новиною, якщо воно просто дає нам законне прийняття, але не приводить до стосунків з Богом. Викуплення не є доброю новиною, якщо воно просто звільняє нас від рабства, але не приводить нас до Бога. Усиновлення не є доброю новиною, якщо воно просто робить нас членами сім'ї Отця, але не веде нас в Його руки.

Це дуже важливо. Бо багато людей можуть приймати добру новину без прийняття Бога. Якщо нам хочеться уникнути пекла, це ще не доказ, що ми набули нове серце. Це абсолютне природне бажання, а не якесь надзвичайне. Щоб хотіти психологічного полегшення від прощення чи відвернення Божого гніву, чи успадкування Божого світу, для цього не потрібне нове серце. Всі ці речі цілком зрозумілі і без духовної переміни. Вам не потрібне нове народження чи народження згори, щоб цього хотіти. Бо й біси цього теж хочуть.

Немає нічого поганого в тому, щоб цього хотіти. Було б нерозумно не хотіти цього. Але доказом того, що ми змінилися, стає те, що ми бажаємо цих речей тому, що вони ведуть до нашої втіхи в присутності Бога. Це найбільше, за що вмирав Христос. «Бо й Христос один раз постраждав був за наші гріхи, *щоб привести нас до Бога*» (1 Петра 3:18).

Чому це основа доброї вістки? Тому що ми були створені насолоджуватися повним і вічним щастям споглядання і насолоди від слави Божої. Якщо ми отримуємо найбільшу радість від чогось меншого, значить ми ідолопоклонники і зневажаємо Бога. Він створив нас таким чином, щоб Його слава виражалась через нашу радість в Ньому. Євангелія Христа є доброю новиною про те, що ціною життя Свого Сина Бог зробив все необхідне, щоб ми були захоплені тим, що зробить нас вічно і постійно щасливими, були захоплені Ним.

Ще задовго до приходу Христа на землю, Бог об'явив Себе як джерело повного і постійного задоволення. «Дорогу життя Ти покажеш мені: радість велика з Тобою, завжди блаженство в правиці Твоїй!» (Псалом 15:11). І тоді Він послав Христа на страждання, «щоб Він міг привести нас до Бога». Це значить, що Він послав Христа привести нас до найглибшої, найтривалішої радості, яка доступна людині. Тому послухайте наступне запрошення: Відверніться від «дочасної гріховної потіхи» (Євреїв 11:25) і отримайте «блаженство». Прийдіть до Христа!

ЩОБ МИ МОГЛИ НАЛЕЖАТИ ЙОМУ

*Ви вмерли для Закону через тіло Христове,
щоб належати вам іншому, Воскреслому з мертвих,
щоб приносити плід Богові.*

Римлян 7:4

Ви не свої, бо дорого куплені ви.

1 Коринтян 6:19-20

*Пильнуйте, ... щоб пасти Церкву Божу,
яку власною кров'ю набув Він.*

Дії 20:28

Головне питання не *хто* ви, а *кому* ви належите. Звичайно, більшість людей думає, що вони нікому не належать. Вони мріють про абсолютну незалежність. Як медуза, яку відносить морський приплив, думає, що вона вільна, бо вона не прив'язана до хвилі.

Ісус мав що сказати людям, які думали таким ж чином. Він говорив: «І пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить». Вони відказали Йому: «... нічийми невільниками не були ми ніколи. То як же Ти кажеш: Ви станете вільні? Відповів їм Ісус: Поправді, поправді кажу вам, що кожен, хто чинить гріх, той раб гріха» (Івана 8:32-34).

Біблія не обіцяє нічого доброго грішній людині, яка захищена лише на собі. У грішному світі не існує автономії. Нами править або гріх, або Бог. «Ви раби того, кого слухаєтесь...

Бо коли були ви рабами гріха, то були вільні від праведності... Тепер, звільнилися від гріха й стали рабами Богові» (Римлян 6:16, 20, 22).

В основному ми вільні робити те, що нам хочеться. Але ми не вільні хотіти того, що потрібно. Для цього нам потрібна нова сила, основана на божественному придбанні. Це *сила* Божя. Ось чому Біблія каже: «Тож дяка Богові, що ви, будучи рабами гріха, від серця послухались» (Римлян 6:17). Бог єдиний, хто міг «дати покаєння, щоб правду пізнати, щоб визволитися від сітки диявола, що він уловив їх для роблення волі своєї» (2 Тимофія 2:25-26).

А *придбання*, яке дає вихід цій силі, – це смерть Христа. «Ви не свої, бо дорого куплені ви» (1 Коринтян 6:19-20). А яку ціну Христос заплатив за тих, хто повірив в Нього? «Власною кров'ю набув Він [їх]» (Дії 20:28).

І тепер ми по-справжньому вільні. Не для того, щоб стати автономними, а щоб хотіти того, що добре. Перед нами відкривається абсолютно нове життя, коли смерть Христова стає смертю нашого старого «я». Стосунки з живим Христом замінюють правила. А свобода приношення плодів замінює окови закону. «Ви вмерли для Закону через тіло Христове, *щоб належати вам іншому*, Воскреслому з мертвих, щоб приносити плід Богові» (Римлян 7:4).

Христос постраждав і помер, щоб ми могли бути вільними від закону і гріха і належали Йому. Ось де послух перестає бути тягарем, а стає свободою приносити плід. Пам'ятайте, ви не свої. Чийми ви будете? Якщо Христовими, тоді приходьте і належте Йому.

ДАТИ НАМ ВІДВАГУ ВХОДИТИ ДО СЯТИНИ

*Отже, браття, ми маємо відвагу входити
до святині кров'ю Ісусовою.
Євреїв 10:19*

Однією за найбільших таємниць Старого Заповіту було значення намету поклоніння, який Ізраїль називав «скинія». Було багато натяків на цю таємницю, але нечітких і незрозумілих. Коли народ Ізраїльський виходив з Єгипту і прибув на Гору Сінай, Бог дав Мойсею детальні інструкції щодо того, як будувати цей пересувний намет поклоніння, з усіма його приміщеннями і вмеблюванням. Таємничим у всьому цьому було Його повеління: «І дивись, і зроби за тим зразком, що тобі показувано на горі» (Вихід 25:40).

Коли через 1400 років після цього у світ прийшов Христос, стало більш явно відкрито, що цей «зразок» старозавітної скинії був «копією» чи «тінню» небесної реальності. Скинія була земним зображенням небесної реальності. Тому в Новому Заповіті ми читаємо: «Вони [Священики] служать образіві й тіні небесного, як Мойсееві сказано, коли мав докінчити скинію: Дивись бо, сказав, зроби все за зразком, що тобі на горі був показаний» (Євреїв 8:5).

Отже, вся практика поклоніння Ізраїлю в Старому Заповіті вказувала на дещо більш реальне. В скинії були святі приміщення, куди священики регулярно приносили кров жертвних

тварин і де вони зустрічались з Богом, але була й незрівнянно вища «святиня», так само як на небі, куди увійшов Христос з власною кров'ю, але не постійно, а лише один раз.

Але Христос, Первосвященик майбутнього доброго, прийшов із більшою й досконалішою скинією, нерукотворною, цебто не цього створення, і не з кров'ю козлів та телят, але з власною кров'ю увійшов до святини один раз, та й набув вічне відкуплення. (Євреїв 9:11-12)

Головне застосування для нас полягає в тому, що для нас тепер відкритий шлях входити разом з Христом у святиню Божої присутності. Раніше лише єврейські священики могли входити в «копію» і «тінь» цього місця. Лише первосвященик міг раз на рік увійти в святе святих, де з'являлась слава Божа (Євреїв 9:7). Це місце було захищене недоторканною завісою, яка захищала місце Божої слави. Біблія каже нам, що коли Христос сказав Свої останні слова на хресті, «завіса у храмі роздерлась надвоє від верху аж додолу, і земля потряслася, і зачали розпадатися скелі» (Матвія 27:51).

Що це означало? Тлумачення ми знаходимо в наступних словах: «Ми маємо відвагу входити до святини кров'ю Ісусовою, новою й живою дорогою, яку нам обновили Він через завісу, цебто через тіло Своє» (Євреїв 10:19-20). Без Христа святість Бога мала охоронятись від нас. Для нього це було б ганьбою, а ми підлягали б знищенню через наші гріхи. Але тепер, завдяки Христу, ми можемо підійти ближче і насолодити свої серця повнотою палаючої краси Божої святості. Це не буде Його зневагою. А ми не будемо знищені. Завдяки нашому захисникові Христу, Богові буде віддана честь, а ми стоятимемо перед Ним з вічним поклонінням і захопленням. Тому не бійтесь прийти. І приходьте через Христа.

ЩОБ СТАТИ ДЛЯ НАС МІСЦЕМ, ДЕ МИ ЗУСТРІЧАЄМО БОГА

*Ісус відповів і промовив до них: Зруйнують цей храм,
і за три дні Я поставлю його! Відказали ж юдеї:*

*Сорок шість літ будувався цей храм,
а Ти за три дні поставиши його?*

А Він говорив про храм тіла Свого.

Івана 2:19-21

«Вбийте мене, і я стану глобальним місцем для зустрічі з Богом», – ось як би я перефразував Івана 2:19-21. Вони думали, що Ісус говорив про Єрусалимський храм. «Зруйнують цей храм, і за три днів Я поставлю його». Але Він говорив про Своє тіло.

Чому Ісус провів паралель між Єрусалимським храмом і Своїм власним тілом? Тому що Він прийшов зайняти місце храму, і стати місцем зустрічі з Богом. З приходом Сина Божого у людському тілі, ритуальні звичаї і поклоніння пережили суттєві зміни. Христос став останнім Пасхальним Агнцем, останнім священиком, і останнім храмом. Всі вони відійшли в минуле, а Він залишився.

Те, що залишилось, мало б бути незрівнянно кращим. Говорячи про Себе, Ісус сказав: «А Я вам кажу, що тут Більший, як храм!» (Матвія 12:6). Храм став місцем перебування Бога у ті нечасті часи, коли слава Божа наповняла святиню. Але про Христа Біблія каже: «В Ньому тілесно живе вся повнота Божества» (Колоссян 2:9). Присутність Божа не сходить на Христа і не йде від Нього. Він Сам є Богом. Там, де ми зустрічаємось з Ним, ми зустрічаємось з Богом.

Бог зустрічався з людьми в храмі через багатьох недосконалих посередників. Але зараз ми маємо Христа: «Один бо є Бог, і один Посередник між Богом та людьми, людина Христос Ісус» (1 Тимофія 2:5). Якщо ми хочемо зустріти Бога в поклонінні, нам потрібно йти лише до одного місця, до Ісуса Христа. Християнство не має географічного центру, так як Іслам чи Іудаїзм.

Коли Ісус говорив з жінкою, яку звинувачували в перелюбі, вона змінила тему і сказала: «Отці наші вклонялися Богу на цій ось горі, а ви твердите, що в Єрусалимі те місце, де потрібно вклонятись». Ісус вдався до обхідного маневру, сказавши: «Жінко... надходить година, коли ні на горі цій, ані в Єрусалимі вклонятись Отцеві не будете ви». Географічне розташування не головне. А що тоді головне? Ісус продовжував: «Але настає година, і тепер вона є, коли богомільці правдиві вклонятися будуть Отцеві в душі та в правді» (Івана 4:20-23).

Ісус повністю змінив категорії поклоніння. Ані на цій *горі*, ані в цьому *місті*, але в *душi* і в *правді*. Він прийшов у цей світ, щоб відкинути географічні обмеження. Тепер немає храму. І центром є не Єрусалим, а Христос. Ми хочемо побачити Бога? Ісус каже: «Хто бачив Мене, той бачив Отця» (Івана 14:9). Ми хочемо прийняти Бога? Тоді Ісус каже: «Хто ж приймає Мене, приймає Того, Хто послав Мене» (Матвія 10:40). Хочемо мати присутність Божу в поклонінні? Біблія каже: «Хто визнає Сина, той має Отця» (1 Івана 2:23). Хочемо вшанувати Отця? Ісус каже: «Хто не шанує Сина, не шанує Отця, що послав Його» (Івана 5:23).

Коли Христос помер і знову воскрес, старий храм замінив глобально доступний Христос. Ви можете прийти до Нього, навіть не поворухнувшись. Він так само близько, як повірити в Нього.

ЗАВЕРШИТИ СТАРОЗАВІТНЕ СВЯТЕННИЦТВО І СТАТИ ВІЧНИМ ПЕРВОСВЯЩЕНИКОМ

*І багато було їх священиків, бо смерть боронила лишатися їм,
але Цей, що навіки лишається, безперестанне Священство Він має.
Тому може Він завжди й спасати тих, хто через Нього до Бога
приходить, бо Він завжди живий, щоб за них заступитись...
що потреби не має щодня, як ті первосвященики, перше приносити
жертви за власні гріхи, а потому за людські гріхи, бо Він це раз назавжди
вчинив, принісши Самого Себе.
Євреїв 7:23-27*

*Бо Христос увійшов ... в саме небо, щоб з'явитись тепер перед
Божим лицем за нас, і не тому, щоб часто приносити в жертву
Себе, як первосвященик увиходить у святиню кожнорічно із
кров'ю чужою, бо інакше Він мусів би часто страждати ще від
закладин світу, а тепер Він з'явився один раз на схилку віків,
щоб власною жертвою знищити гріх.
Євреїв 9:24-26*

*І кожен священик щоденно стоїть, служачи, і часто приносить
жертви ті самі, що ніколи не можуть зняти гріхів. А Він за гріхи
світу приніс жертву один раз, і назавжди по Божій правиці засів.
Євреїв 10:11-12*

Один з найбільших висловів християнської істини – це вислів «один раз за всіх». Він походить від одного грецького слова (*eph'arax*) і означає «один раз і назавжди». Це означає, що

сталось дещо вирішальне, вчинок, довершений настільки, що більше не потребує повторення. Будь-які намагання повторити зроблене знеславлюватимуть те, що сталося «раз і назавжди».

Рік за роком існувала похмура реальність того, що священники повинні були приносити в жертву тварин за власні гріхи і за гріхи людей. Я не кажу, що не було прощення. Сам Бог визначив жертвоприношення для відчуття полегшення в Його народі. Вони грішили і потребували заміщення, яке б понесло покарання. Те, що Бог приймав служіння грішних священників і приймав замісну жертву, було справжньою милістю.

Але в цього був свій темний бік. Це потрібно було виконувати знову і знову. Біблія каже: «В них спомин про гріхи буває щороку» (Євреїв 10:3). Люди знали, що коли вони кладуть свої руки на голову жертвовного бика, щоб передати свої гріхи цій тварині, це буде повторюватися знову. Жодна тварина не могла стати достатньою жертвою за гріхи людей. Грішні священники були змушені самі приносити жертвоприношення за власні гріхи. Смертних священників потрібно було замінити новими. Бикам і козлам не була властива моральність, і вони не могли понести провини людини. «Бо тож неможливе, щоб кров биків та козлів знімала гріхи» (Євреїв 10:4).

Однак у цій недостатності священників ми можемо побачити інший бік медалі. Якщо Бог приймав ці недостатні і недосконалі жертви, значить одного дня Він мав послати слугу, який зуміє виконати те, чого не змогли здійснити ці священники – забрати гріх раз і назавжди.

Ось ким є Ісус Христос. Він став останнім Священником і останньою Жертвою. Будучи *безгрішний*, Він не приносив жертви за Себе. Будучи *людиною*, Він міг понести людські гріхи. Він не приносив жертвоприношення за Себе; Він приніс Себе, як остаточну жертву. В іншій жертві потреби більше ніколи не буде. Між нами і Богом є лише один посередник. Один священник. Іншого нам не потрібно. Якими щасливими є ті, хто наближається до Бога лише через одного Христа!

СТАТИ СВЯЩЕНИКОМ, ЯКИЙ СПІВЧУВАЄ І ДОПОМАГАЄ

Бо ми маємо не такого Первосвященника, що не міг би співчувати слабостям нашим, але випробуваного в усьому, подібно до нас, окрім гріха. Отож, приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать.

Євреїв 4:15-16

Христос став нашим Священиком, принісши в жертву Самого Себе на хресті (Євреїв 9:26). Він наш посередник між Богом і нами. Його послух і Його страждання були настільки досконалими, що Бог від Нього не відвернувся. А тому, якщо ми приходимо до Бога через Нього, Бог не відвернеться і від нас.

Але є дещо навіть краще. Протягом свого тридцятирічного шляху до хреста, Христос переносив спокусу, так само як спокушується кожна інша людина. Так, Він ніколи не грішив. Але мудрі люди підкреслюють, що це означає, що Його спокуси були значно сильнішими, ніж наші, і аж ніяк не слабшими. Якщо людина піддається спокусі, то це стається не під час її найповнішого і найдовшого штурму. Ми здаємось ще тоді, коли натиск тільки наростає. А Ісус ніколи їй не поступався. А, отже, переживав весь тиск спокуси аж до кінця, і ніколи не згинався під нею. Він розуміє, що значить бути спокушуваним на повну силу.

Життя повне спокус, яке завершилось видовищними знуцаннями і залишенням, дало Ісусові таку здатність співчувати людям, які терплять спокуси і страждання, яка немає собі рівних. Ніхто не страждав більше за Нього. Ніхто не терпів біль-

ших знущань. Ніхто не заслуговував цього менше, ніж Він, і не мав більшого права оборонятися. Апостол Петро сказав: «Не вчинив Він гріха, і не знайшлося в устах Його підступу! Коли був лихословлений, Він не лихословив взаємно, а коли Він страждав, не погрожував, але передав Тому, Хто судить справедливо» (1 Петра 2:22-23).

Тому Біблія каже, що Він здатний «співчувати слабостям нашим» (Євреїв 4:15). І це дивовижно. Воскреслий Син Божий на небі по правицю Отця, маючи всю владу над всесвітом, відчуває те, що відчуваємо ми, коли ми приходимо до Нього зі своїм болем чи смутком, або приходимо стривожені обітницями гріховного задоволення.

Що це змінює? Біблія відповідає, роблячи поєднання між співчуттям Ісуса і нашою впевненістю у молитві. Сказано, що оскільки Він здатний «співчувати слабостям нашим... [*значить* ми повинні] приступати з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать» (Євреїв 4:15-16).

Очевидно тут криється наступна думка: скоріш за все ми відчуваємось в присутності Бога небажаними, коли приходимо з боротьбою. Ми відчуваємо чистоту і досконалість Бога настільки гостро, що все, що нас оточує, здається в Його присутності нічого не вартим. Але тоді ми згадуємо, що Ісус здатний «співчувати». Він *відчуває* за нас, а не *проти* нас. Ця впевненість в Христовому співчутті дає нам сміливість приходити до Нього. Він знає наш плач. Він пізнав смак нашої боротьби. Він пропонує нам приходити із впевненістю, коли ми відчуваємо потребу. Тому давайте будемо пам'ятати слова старої пісні Джона Ньютона:

*Коли приходимо до Царя,
Прохання великі з собою несемо,
Адже Його милість і сила настільки великі,
Що ніхто не зможе просити в Нього забагато.*

ЗВІЛЬНИТИ НАС ВІД ДАРЕМНОГО, ПЕРЕДАНОГО НАМ ВІД НАШИХ ПРЕДКІВ

*І знайте, що не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були
від марного вашого життя, що передане вам від батьків,
але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного й чистого Ягняти.*

1 Петра 1:18-19

Невіруючі люди на Заході і більш примітивні представники анімістичних общин мають спільну рису: вони переконані в силі спадкової залежності. Вони називають це по-різному. Анімисти говорять про духів пращурів і передавання прокляття. Світські люди можуть говорити про генетичний вплив чи негативну спадковість, яка передається від жорстоких, контролюючих, емоційно відсторонених батьків. В обох випадках відчувається смак фаталізму, коли ми змушені жити з цими прокляттями чи насліддям наших пращурів. Майбутнє виглядає марним і позбавленим радості.

Коли Біблія каже: «Ви були викуплені від марних шляхів, успадкованих від ваших прабатьків», йдеться про порожні, без значення і користі способи нашого життя, які ведуть до занепаду. Біблія каже, що це «марне життя» пов'язане з нашими пращурами. Хіба не так? Дуже важливо зауважити те, як ми звільняємося від рабства цієї марноти. Сила визволителя визначає ступінь звільнення.

Звільнення від насліддя наших предків відбувається «не тлінним сріблом або золотом». Срібло і золото відображають

найбільш цінні речі, якими можна заплатити викуп. Але нам всім відомо, що вони марні. Найбагатші люди часто є тими, хто є найбільш поневоленим марнотою. Багатий вождь племені може зазнати смертельних тортур зі страху перед тим, що його життя прокляте предками. Невіруючий президент успішної компанії може піти на поводу підсвідомих сил з його минулого, що приводить до руйнування шлюбу і шкоди для дітей.

Срібло і золото не в силах допомогти. Страждання і смерть Ісуса дають нам те, що потрібно: не золото, і не срібло, а «дорогоцінну кров Христа, як непорочного й чистого Ягняти». Коли Христос помирав, Бог переглянув наші відносини з предками. Він задумав звільнити нас від марноти, яку ми успадкували від них. Це одна з найбільших причин смерті Христа.

Жодне прокляття не може вас досягти, якщо ваші гріхи прощені, а ви зодягнені в праведність Христа, коли ви викуплені і любими Творцем всесвіту. Страждання і смерть Христа є кінцевою причиною, чому Біблія говорить про Божий народ такі слова: «Бо нема ворожби поміж Яковом, і чарів нема між Ізраїлем» (Числа 23:23). Коли Ісус помер, всі благословення неба були куплені для тих, хто повірив в Нього. А коли благословляє Бог, ніхто не може проклясти.

Так само немає жодної рани, завданої батьками, якої б не міг зцілити Ісус. Цілющою платою за це є «дорогоцінна кров Христа». Слово «дорогоцінна» виражає безмежну цінність. Тому цей викуп звільняє безмежно. Жодні зв'язки чи поневолення не можуть встояти проти нього. А тому, давайте покинемо золото та срібло і приймемо Божий дар.

ЗВІЛЬНИТИ НАС ВІД РАБСТВА ГРІХА

*Йому, що нас полюбив і кров'ю Своєю обмив нас від наших гріхів,
що вчинив нас царями, священиками Богові й Отцеві Своєму,
Тому слава та сила на вічні віки!
Об'явлення 1:5-6*

*Тому то Ісус, щоб кров'ю Своєю людей освятити,
постраждав поза брамою.
Євреїв 13:12*

Наші гріхи руйнують нас двома способами. Вони роблять нас винуватими перед Богом, і ми опиняємось під Його осудом; і вони опоганюють нашу поведінку, і ми спотворюємо образ Божий, який ми були призначені відображати. Ми опиняємось під прокляттям вини, і стаємо рабами нелюбові.

Кров Христа звільняє нас від обох цих нещасть. Вона задовольняє Божу справедливість настільки, що наші гріхи законно прощаються. І вона завдає поразки силі гріха, який робить нас рабами нелюбові. Ми бачили, як Христос прийняв на Себе гнів Божий і забрав наші провини. Але як кров Христа звільняє нас від рабства гріха?

Відповідь не в тому, що Він є для нас потужним прикладом для наслідування і надихає нас звільнитися від егоїзму. О так, Христос є для нас чудовим прикладом. І дуже потужним. Він чітко сказав нам наслідувати Його: «Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви!» (Івана 13:34). Але заклик наслідувати приклад ще не є силою звільнення. Є дещо більше і глибше.

Гріх має настільки сильний вплив у нашому житті, що нам потрібне звільнення через Божу силу, а не нашу силу волі. І оскільки ми грішники, то повинні запитати: Сила Божа спрямована на наше звільнення чи на осудження? Ось тут на сцену виходять страждання Христа. Коли Христос помер, щоб забрати наше прокляття, Він відкрив, так би мовити, клапан небесної могутньої милості, щоб вона виливалася задля нашого звільнення від сили гріха.

Інакше кажучи, порятунку від *провини* гріха і гніву Божого передуює порятунок від *сили* гріха завдяки милості Божій. Це висловлено в наступних важливих словах Біблії: *Виправдання* передуює і забезпечує *освячення*. Це дві різні речі. Перше – це миттєве проголошення (не винний!); друге – це тривалий процес трансформації.

Для тих, хто вірить в Христа, сила Божа не в вияві Його осудливого гніву, а в Його звільняючій милості. Бог дає нам таку силу для змін через особу Святого Духа. Ось чому красу «любові, радості, миру, довготерпіння, добрості, милосердя, віри, лагідності, здержливості» названо «плодом Духа» (Галатів 5:22-23). І саме тому Біблія може дати нам таку чудову обітницю: «Хай гріх не панує над вами, ви бо не під Законом, а під благодаттю» (Римлян 6:14). Перебування «під благодаттю» дає Богові всемогутню силу знищити нашу нелюбов (не всю зараз, а поступово). Ми не пасивні в нашій перемозі над своїм егоїзмом, однак не ми докладаємо вирішальної сили. Це все благодать Божа. Ось чому апостол Павло сказав: «...я працював більше всіх їх, правда не я, але Божа благодать, що зо мною вона» (1 Коринтян 15:10). Нехай же Бог благодаті, через віру в Христа, звільнить вас від вини і рабства гріха.

ЩОБ МИ ПОМЕРЛИ ДЛЯ ГРІХІВ І ЖИЛИ ПРАВЕДНО

*Він тілом Своїм Сам підніс гріхи наші на дерево,
щоб ми вмерли для гріхів та для праведності жили;
Його ранами ви вздоровилися.*

1 Петра 2:24

Хоча це може видатися дивним, але смерть Христа замість нас і за наші гріхи означає, що *ми* також вмерли. Ви думаєте, що маючи того, хто помре замість нас, ми тим самим уникаємо смерті. Звичайно, ми уникаємо смерті, *вічної* смерті, безкінечного смутку і відділення від Бога. Ісус сказав: «Я життя вічне даю їм, і вони *не загинуть повік*» (Івана 10:28). «І кожен, хто живе та хто вірує в Мене, *повіки не вмере*» (Івана 11:26). Смерть Ісуса таки справді означає, що «кожен, хто повірить в Нього, *не загине*, але матиме вічне життя» (Івана 3:16).

Але ми помираємо в іншому сенсі, і саме тому, що Христос помер за нас і за наші гріхи. «Він тілом Своїм Сам підніс гріхи наші на дерево, щоб ми вмерли...» (1 Петра 2:24). Він помер, щоб ми могли жити; і Він помер, щоб ми могли померти. Коли Христос помер, я, як віруючий в Христа, помер разом з Ним. Біблія чітко каже: «Ми з'єдналися подобою смерті Його» (Римлян 6:5). «Коли вмер Один за всіх, то всі померли» (2 Коринтян 5:14).

Наша віра є свідченням нашого єднання з Христом в такий глибокий спосіб. Віруючі «розіп'яті з Христом» (Римлян 2:19). Ми озираємось на Його смерть і знаємо, що ми теж там були,

в Божих думках. Наші гріхи були на Ньому, а смерть, яку ми заслужили, застала нас в Ньому. Хрещення засвідчує цю смерть з Христом. «Ми поховані з Ним *хрещенням* у смерть» (Римлян 6:4). Вода є образом могили. Занурення у воду є образом смерті. Вихід з води – це образ нового життя. І все разом це є образом того, що робить Бог «через віру». «Ви були з Ним поховані у хрещенні, у Ньому ви й разом воскресли *через віру* в силу Бога, що Він з мертвих Його воскресив» (Колосян 2:12).

Той факт, що я помер з Христом, безпосередньо пов'язаний з Його смертю за мій гріх. «Він Сам *підніс гріхи наші ... щоб ми вмерли*». Це означає, що коли я приймаю Ісуса як мого Спасителя, я приймаю власну смерть як грішника. Мій гріх привів Христа до могили і разом з Ним привів до могили мене. Віра розглядає гріх як дещо смертельне. Він вбив Ісуса, і вбив мене.

Тому, стати християнином – означає вмерти для гріха. Наше старе «я», яке любило гріх, померло разом з Ісусом. Гріх нагадує повію, яка більше не виглядає красивою і привабливою. Вона стає вбивцею мого Царя і мене самого. І тому віруючі мертві для гріха, його привабливість більше не домінує над ними. Гріх, повія, яка вбила мого друга, більше не приваблює. Вона стала ворогом.

Тепер моїм новим життям керує праведність. «Він тілом Своїм Сам *підніс гріхи наші на дерево, щоб ми ... для праведності жили*» (1 Петра 2:24). Краса Христа, який полюбив мене і віддав Себе за мене, стає прагненням усієї моєї душі. А Його красою є досконала праведність. Тепер я з радістю виконую Його повеління (і запрошую вас приєднатися до мене): «Віддавайте себе Богові, як оживих із мертвих, а члени ваші Богові за знаряддя праведності» (Римлян 6:13).

ЩОБ МИ ПОМЕРЛИ ДЛЯ ЗАКОНУ І ПРИНОСИЛИ ПЛІД ДЛЯ БОГА

*Так, мої браття, і ви вмерли для Закону через тіло Христове,
щоб належати вам іншому, Воскреслому з мертвих,
щоб приносити плід Богові.*

Римлян 7:4

Коли Христос помер за нас, ми померли разом з Ним. Бог дивився на нас, які повірили, як на тих, хто об'єднаний з Христом. Його смерть за наш гріх була нашою смертю з Ним. (Дивіться попередній розділ). Але гріх був не єдиним, що вбило Ісуса і нас. Був ще закон. Коли ми порушуємо закон, вчинивши гріх, законним покаранням для нас є смерть. Якби не було закону, не було б покарання. «Де ж немає Закону, немає й переступу» (Римлян 4:15). Але, «скільки говорить Закон, він говорить до тих, хто під Законом, щоб ... став увесь світ винний Богові» (Римлян 3:19).

Від прокляття закону не існувало порятунку. Він був справедливим; ми були винні. Існував лише один спосіб звільнитися; хтось мав понести покарання. І тоді прийшов Ісус: «Христос відкупив нас від прокляття Закону, ставши прокляттям за нас» (Галатів 3:13).

Тому Божий закон не може нас осудити, якщо ми в Христі. Його сила над нами знищена подвійно. З одного боку, вимоги закону були виконані заради нас Христом. Нам зараховано Його досконале дотримання закону. А з іншого боку, кров'ю Христа було виконано покарання закону.

Ось чому Біблія так чітко навчає, що виправдання перед Богом не має нічого спільного із дотриманням закону. «Божадне тіло ділами Закону не виправдається перед Ним» (Римлян 3:20). «Людина не може бути виправдана ділами Закону, але тільки вірою в Христа Ісуса» (Галатів 2:16). Не можна надіятися на виправдання перед Богом через дотримання закону. Єдина надія в крові і праведності Христа, яких ми набуваємо тільки через віру. «Отож, ми визнаємо, що людина виправдується вірою, без діл Закону» (Римлян 3:28).

Як нам тоді догодити Богові, якщо ми мертві для Його закону і він більше над нами не панує? Чи не є закон вираженням доброти Бога і Його святої волі (Римлян 7:12)? Біблія відповідає, що замість того, щоб належати закону, який вимагає і карає, тепер ми належимо Христу, який вимагає і прощає. Раніше вимагалась зовнішня праведність в букві закону, написаному на кам'яних скрижалях. Тепер праведність росте в нас, як прагнення в наших стосунках з Христом. Він присутній і реальний. Через Свого Духа Він допомагає нам в наших немочах. Жива особа замінила підвладний смерті список. «Буква вбиває, а дух оживляє» (2 Коринтян 3:6). (Дивіться розділ 14).

Ось чому Біблія каже, що новим способом послуху стає не дотримання закону, а *принесення плоду*. «Ви вмерли для Закону через тіло Христове, щоб належати вам іншому, Воскреслому з мертвих, *щоб приносити плід Богові*» (Римлян 7:4). Ми померли для закону, щоб ми могли жити для життя, повного плодів. Плоди зазвичай виростають на дереві. Якщо дерево добре, то добрим буде і плід. Деревом в нашому випадку є живі стосунки любові з Ісусом Христом. За це Він вмирав. І тепер просить нас прийти. «Вірте в Мене». Помріть для закону, щоб ви могли приносити плід любові.

ЩОБ МИ ЖИЛИ ДЛЯ ХРИСТА, А НЕ ДЛЯ СЕБЕ

*А вмер Він за всіх, щоб ті, хто живе, не жили вже для себе самих,
а для Того, Хто за них був умер і воскрес.*

2 Коринтян 5:15

Багато хто стверджує, що Христос помер лише для того, щоб прославити Христа, тобто Себе Самого. Абсурдність цього ствердження пояснюється в 2 посланні до Коринтян 5:15, де сказано, що Христос помер за нас, щоб ми могли жити для Нього. Інакше кажучи, Він помер за нас, щоб ми могли багато чого досягти для Нього. Нерозумно стверджувати, що Христос помер за Христа.

І це правда. Це не гра слів. Сутність гріха в тому, що ми не віддали належної слави Богові, а отже належної слави Його прославленому Сину (Римлян 3:23). Але Христос помер, щоб понести і цей гріх, і звільнити нас від нього. Тому Він помер, щоб понести ганьбу, яку ми звалили на Нього своїми гріхами. Він помер, щоб змінити це. Можна сказати, що Христос помер заради Своєї слави.

Причина, чому це непокоїть людей, полягає в тому, що це звучить дещо марнославно. Це не виглядає вчинком, керованим любов'ю. І тому перетворює страждання Христа на дещо зовсім протилежне до того, що Біблія називає найвищим вчинком любові. А фактично це і те, і інше. Христова смерть заради Його власної слави і Його смерть, щоб показати Свою любов, є не лише *правдивим*, що одне, що інше; і те, і інше – це *одне і те ж*.

Христос унікальний. Ніхто інший не міг вчинити так і назвати це любов'ю. Христос є єдиною людиною у світі, яка є одночасно Богом, а отже нескінченно цінна. Він нескінченно прекрасний в усіх Своїх моральних досконалих якостях. Він нескінченно мудрий, справедливий, благий, і сильний. «Він був сяєвом слави та образом істоти Його» (Євреїв 1:3). Бачити Його і знати Його – це приносить більше задоволення, ніж мати все, що може запропонувати світ.

Ось, що кажуть ті, що знали Його найкраще:

Але те, що для мене було за надбання, те ради Христа я за втрату вважав. Тож усе я вважаю за втрату ради переважного пізнання Христа Ісуса, мого Господа, що я ради Нього відмовився всього, і вважаю все за сміття, щоб придбати Христа (Філіп'ян 3:7-8).

«Христос помер, щоб ми могли жити для Нього» не означає, «щоб ми *допомагали* Йому». «Він [Бог] не вимагає служіння рук людських, ніби в чомусь Він мав би потребу» (Дії 17:25). Так само Христос: «Бо Син Людський прийшов *не на те, щоб служили Йому*, але щоб послужити» (Марка 10:45). Христос помер не за те, щоб ми щось робили для Нього, а щоб ми могли бачити і насолоджуватися Ним, як нескінченно цінним. Він помер, щоб відлучити нас від отруйних насолод і привабити нас задоволенням Його красою. В такий спосіб ми любими, а Він отримує пошану. І ці дві цілі не конкурують. Вони одне.

Ісус сказав Своїм учням, що Він має піти, щоб послати Святого Духа, Утішителя (Івана 16:7). Потім Він пояснив їм, що зробить Утішитель, коли прийде: «Він прославить Мене» (Івана 16:14). Христос помер і воскрес, щоб ми бачили і звеличили Його. А це найбільша справа у світі. Це любов. Молитва найбільшої любові, яка коли-небудь злітала з вуст Ісуса, була наступна: «Бажаю Я, Отче, щоб і ті, кого дав Ти Мені, там зо Мною були, де знаходжуся Я, щоб бачили славу Мою» (Івана 17:24). За це вмирав Христос. І в цьому любов – постраждати, щоб дати нам вічну насолоду, а точніше, Самого Себе.

ПЕРЕТВОРИТИ ХРЕСТ НА ТЕ, ЧИМ МИ МОЖЕМО ХВАЛИТИСЯ

*А щодо мене, то нехай нічим не хвалюся,
хіба тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа,
що ним розп'ятий світ для мене, а я для світу.*

Галатів 6:14

Це вже занадто! Хвалитися тільки хрестом! А чи справді? Чи в буквальному розумінні тільки хрестом? Навіть Біблія говорить про інші речі, якими ми можемо хвалитися. Хвалитися славою Божою (Римлян 5:2). Хвалитися в наших утисках (Римлян 5:3). Хвалитися своїми немочами (2 Коринтян 12:9). Хвалитися народом Божим, іншими віруючими (1 Солунян 2:19). Що ж тоді означає тут оце «тільки»?

Це значить, що вся інша хвальба все одно має бути хвальбою хрестом. Якщо ми хвалимося в надії слави, то ця хвальба має бути хвальбою хрестом Христовим. Якщо ми хвалимось іншими віруючими в Христа, то маємо хвалитися ними в хресті. Хвалитися тільки хрестом – означає, що тільки хрест дає право на всяку іншу правомірну похвальбу, а отже кожна правомірна похвальба повинна вшановувати хрест.

Чому? Тому що кожна добра річ, а по суті і кожна погана річ, яку Бог обертає на добре, була досягнута для нас через хрест Христовий. Без віри в Христа грішники отримують тільки суд. Так, є багато приємних речей, якими можуть користуватися невіруючі. Але Біблія вчить, що навіть ці природні благословення життя лише посилюватимуть суворість остан-

нього Божого суду, якщо вони не приймаються з подякою через Христові страждання (Римлян 2:4-5).

Тому все, чим ми насолоджуємось, будучи тими, хто вірить в Христа, ми завдячуємо Його смерті. Його страждання забрали на себе увесь суд, якого заслуговували грішники, і придбали все те добре, чим насолоджуються прощені грішники. А, отже, в усій нашій хвальбі цими речами ми повинні хвалитися хрестом Христовим. Якщо ми не розмірковуємо над тою істиною, що все добре, і все погане, яке Бог обернув на добре, було куплене стражданнями Христа, тоді наше життя не зовсім Христоцентричне і ми не достатньо шануємо хрест.

Як же нам стати так радикально зосередженими на хресті? Ми повинні прокинутися для тої істини, що коли Христос помирає на хресті, ми також померли (див. розділ 31). Коли це сталося з апостолом Павлом, він сказав: «Розп'ятий світ для мене, а я для світу» (Галатів 6:14). Це ключ до того, щоб хвалилися хрестом і були Христоцентричними.

Коли ви покладаєте свою віру на Христа, світ перестає бути для вас надмірно привабливим. Для світу ви просто труп, а світ став мертвим для вас. Або якщо вжити позитивний образ, ви стали «новим творінням» (Галатів 6:15). Ваше старе «я» мертве. А ваше нове єство живе, єство, яке вірить в Христа. Що відрізняє цю віру, то це те, що з такою вірою ми вважаємо Христа за скарб, цінніший за все на світі. Світ більше не має сили, щоб добитися вашої любові, вона вичерпалась.

Бути мертвим для світу – означає, що всі правомірні задоволення в світі стали викупленими кров'ю, доказами любові Христа і стали нагодою похвалитися хрестом. Коли наші серця звертаються до джерела всіх благословінь, яким є хрест, тоді світський бік цих благословінь вмирає, і розп'ятий Христос стає для нас всім.

НАВЧИТИ НАС ЖИТИ ВІРОЮ В НЬОГО

*Я розп'ятий з Христом. І живу вже не я, а Христос проживає в мені.
А що я живу в тілі тепер, живу вірою в Божого Сина,
що мене полюбив, і видав за мене Самого Себе.*

Галатів 2:19-20

В цьому вірші міститься виражений парадокс. «Я розп'ятий», але «я живу тепер». Ви можете сказати: «Це не парадокс, це просто наслідок. Спочатку я помер з Христом; потім воскрес разом з Ним і тепер живу». Правильно. Але як щодо цих ще більш парадоксальних слів: «І живу вже не я», хоча «живу тепер»? То живу я чи не живу?

Парадокс – це не суперечливість. Він просто може так виглядати. Павло мав на увазі, що було «я», яке померло, і тепер сталося інше «я», яке живе. Ось що означає стати Християнином. Наше старе «я» помирає. «Створюється» чи «воскресає» наше нове єство. «Тому то, коли хто в Христі, той *створіння нове*» (2 Коринтян 5:17). «І нас, що мертві були через прогріхи, [Бог] оживив разом із Христом... і разом із Ним *воскресив*» (Ефесян 2:5-6).

Метою смерті Христа було забрати наше «старє я» з Собою в могилу і покінчити з ним. «Знаючи те, що наш *давній чоловік* розп'ятий із Ним, щоб знищилось тіло гріхове» (Римлян 6:6). Якщо ми віримо в Христа, ми об'єднані з Ним, і Бог вважає наше старє «я» померлим з Христом. Мета полягала в воскресінні нового чоловіка.

То хто ж такий цей новий чоловік? Як відрізняються ці два наших «я»? Чи залишаюсь я собою? Вірш на початку цього розділу змальовує нового чоловіка в два способи: перший спосіб практично неможливий; інший дуже простий. Перший спосіб каже, що наше нове «я» – це Христос, який живе в мені: «І живу вже не я, а Христос проживає в мені». Це підводить до значення, що новий чоловік визначається Христовою присутністю і допомогою в усі часи. Він завжди підтримує в мені життя. Він завжди підкріплює мене у тих справах, які Він кличе мене виконувати. Ось чому Біблія каже: «Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює» (Филип'ян 4:13). «У тому й працюю я ...силою Його, яка сильно діє в мені» (Колоссян 1:29). В кінцевому результаті новий чоловік каже: «Бо не смію казати того, чого не зробив через мене Христос» (Римлян 15:18).

В такий перший спосіб в Галатів 2:19-20 сказано про наше нове «я»: «я», в якому проживає Христос, яке підтримується Христом і яке зміцнюється Христом. Щоб це стало реальністю, Христос мав померти. І до цього зводиться Християнство. Інший спосіб, який говорить про нове «я», про нового чоловіка, наступний: Це «я», яке кожен момент живе вірою в Христа. «А що я живу в тілі тепер, живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив, і видав за мене Самого Себе».

Без цього другого опису нового чоловіка, нового «я», нам було б незрозуміло, яку роль відіграємо ми, відчуваючи щоденну Христову допомогу. Тепер ми маємо відповідь: це віра. Зі сторони божества, Христос проживає в нас і дає нам силу жити так, як навчає Він. Це Його праця. Але з іншого боку, ми досягаємо цього через віру в те, що Він кожен момент з нами і допомагає нам. Доказом того, що Він буде з нами і допомагатиме нам, є той факт, що заради цього Він постраждав і помер.

НАДАТИ ШЛЮБУ ЙОГО НАЙГЛИБШОГО ЗНАЧЕННЯ

*Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос
полюбив Церкву, і віддав за неї Себе.*

Ефесян 5:25

Божий задум щодо шлюбу в Біблії малює чоловіка, який любить свою дружину так, як Христос полюбив Своїх, віруючих в Нього, людей, і дружину, яка відповідає своєму чоловікові так, як Христовий народ має відповідати Йому. Ця картина була в задумі Бога, коли Він послав Христа у цей світ. Христос прийшов за Своєю нареченою і помер за неї, щоб показати, яким був задуманий шлюб.

Ні, аналогія в нашому випадку не зводиться до того, що чоловіки мають постраждати від рук своїх дружин. Так, в деякому сенсі саме це сталося з Ісусом. Він постраждав за те, щоб привести людей, наречену, до життя, і саме ці люди були серед тих, хто завдав Йому страждань. Найбільше смутку Йому завдало те, що Його покинули Його ж учні (Матвія 26:56). Але суть нашої аналогії зводиться до того, що Ісус полюбив їх аж до смерті, і не відкинув їх.

Союзу Адама і Єви та приходу Христа передував Божий задум щодо шлюбу. Ми знаємо це з того, що коли апостол Христа пояснював таємницю шлюбу, він звертався до початку Біблії і цитував Буття 2:24: «Покине тому чоловік свого батька та матір свою, та й пристане до жінки своєї, і стануть вони одним тілом». В наступному реченні він тлумачив те, що щойно

було процитовано: «Ця таємниця велика, а я говорю про Христа та Церкву» (Ефесян 5:31-32).

Це означає, що за Божим задумом шлюб був створений на самому початку, щоб зобразити відносини Христа з Його людьми. Причина, чому шлюб названо «таємницею», полягає в тому, що дана мета для шлюбу не буде повністю розкрита, аж до приходу Христа. Тепер ми бачимо, що шлюб задуманий для того, щоб Христова любов до Його людей була більш видима для цього світу.

Оскільки таким був Божий задум з самого початку, то й Христос думав про це, коли йшов на смерть. Він знав, що одним з наслідків Його страждання буде наступне: зробити найглибше значення шлюбу зрозумілим. Всі Його страждання були задумані як послання до чоловіків: Ось як повинен кожен чоловік любити свою дружину.

І хоча Бог з самого початку не мав на меті, щоб шлюб був нещасним, багато шлюбів є такими. І це зробив гріх. Він змушує нас погано ставитися одне до одного. Христос постраждав і помер, щоб це змінити. В цій переміні жінки мають свої обов'язки. Але Христос і чоловікам дав окремі обов'язки. Тому Біблія і каже: «Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе» (Ефесян 5:25).

Чоловіки не є Христом. Але вони покликані бути такими, як Він. А окремим пунктом їхньої схожості з Христом є готовність постраждати заради добра дружини, не погрожуючи їй і не ображаючи. Це включає в себе страждання, щоб захистити її від усіх зовнішніх сил, які можуть їй завдати шкоди, а також страждання від непорозумінь чи розчарувань, і навіть образ від неї. Така любов можлива, тому що Христос помирав і за чоловіків, і за жінок. Їхні гріхи прощені. І немає потреби змушувати іншого страждати за гріхи. Христос вже постраждав за нас, і тепер ми, як двоє грішних і прощених людей, можемо відплатити за зло добром.

СТВОРИТИ ЛЮДЕЙ, ГОТОВИХ ДО ДОБРИХ ДІЛ

*[Він] що Самого Себе дав за нас, щоб нас визволити
від усякого беззаконства та очистити Собі людей вибраних,
у добрих ділах запопадливих.*

Тита 2:14

В серці Християнства лежить істина, що ми прощені і прийняті Богом не через те, що ми чинили добрі діла, а щоб зробити нас здатними на це і щоб ми були старанними в цьому. Біблія каже: «[Бог] нас спас ... не за наші діла» (2 Тимофію 1:9). Добрі діла є не *осовою* нашого прийняття, а його *плодом*. Христос страждав і помер не тому, що ми представили Йому свої добрі діла, а помер, щоб «очистити Собі людей ... у добрих ділах запопадливих» (Титу 2:14).

В цьому значення благодаті. Ми не можемо отримати право стояти перед Богом через наші діла. Воно має бути дароване нам. Ми можемо прийняти його тільки вірою, цінуючи як свій найкоштовніший скарб. Ось чому Біблія каже: «Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (Ефесян 2:8-9). Христос страждав і помер, щоб добрі діла були *наслідком*, а не причиною нашого прийняття.

Тоді не дивно, що в наступному реченні сказано: «Бо ми ... створені в Христі Ісусі на добрі діла» (Ефесян 2:10)? Тобто, ми спасенні *для* добрих діл, а не через добрі діла. А метою Христа було дати нам не просто *здатність* їх робити, але й *завзяття* робити їх. Ось чому в Біблії вжито слово «запопадливі». Христос помер, щоб зробити нас «*запопадливими* в добрих ділах».

Запопадливість означає завзяття. Христос помирав не за те, щоб добрі діла були можливими, чи щоб дати нам напівготовність їх робити. Він помирав, щоб виробити в нас *завзяття* до добрих діл. Християнська чистота – це не просто відсутність злого, а прагнення доброго.

Існують певні причини, чому Ісус заплатив таку високу ціну, щоб дати нам завзяття до добрих діл. Основні причини цього Він висловив в наступних словах: «Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі» (Матвія 5:16). Бог прославлений через добрі діла християн. Заради цієї слави страждав і помирав Христос.

Коли Боже прощення і прийняття звільнило нас від страху, гордості і жадібності, ми наповнились стремлінням любити інших так, як люблять нас. Ми ризикуємо своїм майном і власним життям, відколи стали безпечними в Христі. Коли ми так любимо інших, наша поведінка контрастує зі звичною людською поведінкою самозвеличення і самодемонстрації. Таким чином вся увага прив'язана до нашого Скарбу, який змінив наше життя, і до Захисту, а саме, до Бога.

Що ж є цими «добрими ділами»? Не обмежуючи їхній обсяг, Біблія в основному має на увазі допомогу людям у нагальних потребах, особливо тим, хто має мало, а потерпає багато. Наприклад, Біблія каже: «Нехай же навчаються й наші дбати про добрі діла при конечних потребах» (Тита 3:14). Христос помирав, щоб зробити нас такими: завзятими в допомозі бідним та тим, хто котиться до своєї загибелі. І таке життя найкраще, чого б воно нам не коштувало в цьому світі: люди отримують допомогу, ми – радість, а Бог – славу.

ЗАКЛИКАТИ НАС СЛІДУВАТИ ЙОГО ПРИКЛАДУ СМирення І БУТИ ГОТОВИМИ ЗАПЛАТИТИ ВИСОКУ ЦІНУ ЛЮБОВІ ДО ІНШИХ

*Бо то вгодне, коли хто, через сумління перед Богом, терпить
недолю, неоправді страждаючи... Бо на це ви покликані. Бо й Христос по-
страждав за нас, і залишив нам приклада, щоб пішли ми слідами Його.*

1 Петра 2:19-21

*Тож подумайте про Того, хто перетерпів такий перекир проти Себе
від грішних, щоб ви не знемоглись, і не впали на душах своїх.*

Ви ще не змагались до крові, борючись проти гріха.

Євреїв 12:3-4

*Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі! Він,
бувши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним,
але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба,
ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина,
Він упокорив Себе, бувши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної.*

Филип'ян 2:5-8

Наслідування не дає спасіння. Але спасіння веде до наслі-
дування. Христос даний нам в першу чергу не як приклад, а
як Спаситель. В житті віруючої людини спочатку приходить
прощення Христове, а потім приклад Христа. У досвіді Само-
го Христа вони йдуть разом. Ті ж страждання, які пробачають
наші гріхи, дають нам зразок любові.

Лише коли ми переживаємо Христове помилування, Він може стати зразком для нас. Це звучить дещо неправильно, тому що Його страждання унікальні. Їх неможливо імітувати чи наслідувати. Ніхто, окрім Сина Божого, не міг постраждати «за нас» так, як це зробив Христос. Він поніс наші гріхи таким чином, яким не може понести їх ніхто інший. Він був страдником, який став заміщенням. Ми ніколи не зможемо цього повторити. Це сталося один раз за всіх, постраждав праведний за неправедних. Божественні страждання заради блага інших неможливо повторити.

І ці страждання, після помилування і виправдання грішників, перетворюють їх на людей, які чинять як Ісус – не милують, як Він, а люблять, як Він. Страждають, як Він, щоб вчинити добро іншим. Не повертають злом за зло, як Він. Такі ж смиренні і покірні, як Він. Такі ж довготерпеливі, як Він. Так само служать, як Він. Ісус постраждав за нас унікальним чином, щоб ми могли страждати з Ним заради любові.

Апостол Христа, Павло, сказав, що його метою було, в першу чергу розділити праведність Христову через віру, а потім розділити Його страждання у служінні. «Щоб знайтися в Нім не з власною праведністю, яка від Закону, але з тією, що з віри в Христа, праведністю від Бога за вірою, щоб пізнати ... участь у муках Його, уподоблюючись Його смерті» (Филип'ян 3:8-10). Виправдання передуює уподобленню чи наслідуванню, і робить його можливим. Христові страждання задля нашого виправдання зробили можливими наші страждання за віру. Однак наші страждання за інших не відвертають від них Божого гніву. Вони показують цінність відвернення Божого гніву стражданнями Христа. І саме це приваблює до Нього людей.

Коли Біблія каже нам «переносити все ради вибраних, щоб і вони доступили спасіння, що в Христі Ісусі» (2 Тимотію 2:10), це означає, що наше наслідування Христа вказує людям на Нього, як на Того, хто один може дати спасіння. Наші страждання важливі, але спасають тільки страждання Христа. Тому, давайте наслідувати Його любов, але не брати на себе Його ролі.

СТВОРИТИ ГРУПУ РОЗП'ЯТИХ ПОСЛІДОВНИКІВ

*Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе,
і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде.*

Луки 9:23

*І хто не візьме свого хреста, і не піде за Мною слідом,
той Мене недостойний.*

Матвія 10:38

Христос помер, щоб набути Собі супутників по дорозі до Голгофи. Голгофа – це назва гори, на якій Він був розп'ятий. Він знав, що дорога Його життя насамкінець приведе Його саме сюди. Він, фактично, «постановив» піти туди (Луки 9:51). Ніщо не могло зашкодити Його місії зазнати смерті. Він знав, де і коли це мало статися. Коли хтось застерігав Його на дорозі до Єрусалиму, що Йому загрожує небезпека від царя Ірода, Він посміхався при думці, що Ірод міг зашкодити Божому плану. «Ідіть і скажіть тому лисові: Ось демонів Я виганяю, і чиню вздоровлення, сьогодні та завтра, а третього дня закінчу» (Луки 13:32). Все відбувалось за планом. І коли нарешті настав кінець, коли натовп схопив Його в ніч, напередодні Його смерті, Він сказав їм: «Це ж сталося усе, щоб збулися писання пророків» (Матвія 26:56).

В певному значенні дорога до Голгофи – це місце, де кожен з нас зустрічається з Ісусом. Правда, що Він вже пройшов цей шлях, і помер, і воскрес, і тепер царює на небесах аж до Свого другого приходу. Але коли Христос сьогодні зустрічається з

людиною, це завжди стається по дорозі на Голгофу – по дорозі до хреста. Кожного разу, зустрічаючи когось на цій дорозі, Він каже: «Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде» (Луки 9:23). Коли Христос пішов на хрест, Його метою було покликати за Собою великий натовп віруючих.

Причина цього – не в тому, що Ісус сьогодні знову повинен помирати, а що вмирати повинні *ми*. Коли Він запрошує нас взяти свого хреста, Він має на увазі, прийти і померти. Хрест був місцем жакливиx знуцань. У часи Христа носити хрестик, як прикрасу на ланцюжку, – було чимось неймовірним. Це було рівноцінно тому, що носити на ланцюжку мініатюру електричного стільця чи мотузки для повішення. Його слова, напевно, мали приголомшливий ефект: «І хто не візьме свого хреста, і не піде за Мною слідом, той Мене недостойний» (Матвія 10:38).

Ці слова і сьогодні мають витверезливий ефект. Вони, щонайменше, означають, що коли я слідую за Ісусом, як моїм Спасителем і Господом, моє старе незалежне, самозакохане «я» повинне бути розіп'ятим. Я кожного дня повинен рахувати себе мертвим для гріха і живим для Бога. Такою є дорога життя: «Вважайте себе за мертвих для гріха й за живих для Бога в Христі Ісусі» (Римлян 6:11).

Але товариство по дорозі на Голгофу значить значно більше. Воно означає, що Ісус помер, щоб ми були готові витримати Його наругу. «Ісус ... постраждав поза брамою. Тож виходьмо до Нього поза табір, і наругу Його понесімо» (Євреїв 13:12-13). І не тільки наругу. Якщо потрібно, то й смерть мученика. Біблія змальовує декого з Христових послідовників в такий спосіб: «І вони його [диявола] перемогли кров'ю Агнця та словом свого засвідчення, і не полюбили життя свого навіть до смерті!» (Об'явлення 12:11). Отже, Агнець Божий пролив за нас Свою кров, щоб ми могли перемогти диявола, повіривши в Його кров і через пролиття власної. Ісус кличе нас на дорогу до Голгофи. Ця дорога – це важке, але прекрасне життя. Приходьте.

ЗВІЛЬНИТИ НАС ВІД ПОЛОНУ СТРАХУ СМЕРТІ

*А що діти стали спільниками тіла та крові, то й Він став
учасником їхнім, щоб смертю знищити того, хто має владу смерті,
цебто диявола, та визволити тих усіх, хто все життя страхом
смерті тримався в неволі.*

Євреїв 2:14-15

Ісус називав диявола душогубом. «Він був душогуб споконвіку, і в правді не встояв, бо правди нема в нім... він неправдомовець і батько неправді» (Івана 8:44). Але основний його інтерес полягає не у вбивстві, а в проклятті, в засудженні. Йому приємніше, коли його послідовники живуть довгим і щасливим життям, – і насміхаючись із страждаючих святих, і приховуючи жахіття пекла.

Його сила засуджувати людей полягає не в ньому самому, а у гріху, до якого він надихає, і в брехні, яку говорить. Єдина річ, яка становить прокляття для будь-кого, – це непростений гріх. Відьмацтво, чародійство, вуду, спіритичні сеанси, заклинання, чорна магія, привиди, голоси – ніщо з цього не кидає людину до пекла. Все це можна назвати дзвониками і свистками сатани. Єдина смертельна зброя, яку він має в своєму арсеналі, – це сила зводити і обманювати нас. Його основна брехня у тому, що більше потрібно прагнути самозвеличення, ніж звеличення Христа, і що гріх краще, аніж праведність. Якщо цю зброю вибити з його рук, він більше не матиме сили вічної смерті.

І Христос прийшов зробити саме це – забрати з рук сатани цю зброю. Щоб зробити це, Христос забрав на Себе наші гріхи і постраждав за них. Коли це сталося, диявол більше не може використовувати їх, щоб зруйнувати нас. Глузувати з нас? Так. Насміхатися? Так. Але проклинати нас? Ні. Христос стався прокляттям за нас. Як би не намагався, диявол не може нас знищити. Гнів Божий відхилено. Його милість є нашим щитом. І сатана не може перемогти нас.

Щоб здійснити це звільнення, Христос мав прийняти людське тіло, тому що без нього Він не зміг би зазнати смерті. Тому Біблія каже: «А що діти стали спільниками тіла та крові [=мали людську природу], то й Він став учасником їхнім [=набув людську природу], щоб смертю знищити того, хто має владу смерті, цебто диявола» (Євреїв 2:14). Коли Христос помер за наші гріхи, Він позбавив диявола його єдиної смертельної зброї: нещасного гріха.

В цьому вчинку Христа метою було наше звільнення від страху. Померши, Він визволив «усіх, хто все життя страхом смерті тримався в неволі» (Євреїв 2:15). Страх смерті поневолює. Він робить нас боязкими і похмурими. Ісус помер, щоб визволити нас. Коли страх смерті руйнується актом жертвовної любові, рабство надокучливого, самовдоволеного уявлення про себе закінчується. Ми вільні любити так, як Христос, навіть ціною власного життя.

Диявол може знищити наше тіло, але він більше не може знищити нашу душу. Вона безпечна в Христі. Але буде день і навіть наше смертне тіло воскресне: «Той, хто підняв Христа з мертвих, оживить і смертельні тіла ваші через Свого Духа, що живе в вас» (Римлян 8:11). Ми найвільніші з усіх людей. А Біблія не помиляється, пояснюючи, для чого ця свобода: «Бо ви, браття, на волю покликані, але щоб ваша воля не стала приводом догоджати тілу, а любов'ю служити один одному» (Галатів 5:13).

ЩОБ МИ ВІДРАЗУ Ж ПІСЛЯ СМЕРТІ БУЛИ З НИМ

*[Він] помер був за нас, щоб, чи пильнуємо ми чи спимо,
укупі з Ним ми жили.*

1 Солунян 5:10

*Бо для мене життя то Христос, а смерть то надбання...
Тягнуть мене одне й друге, хоч я маю бажання померти
та бути з Христом, бо це значно ліпше.*

Филип'ян 1:21, 23

Бажаємо краще покинути дім тіла й мати дім у Господа.

2 Коринтян 5:8

Біблія не сприймає наші тіла як щось лихе. Християнство зовсім не схоже на деякі ранні грецькі віровчення, які ставилися до тіла, як до тягаря, який вони б радо покинули. Ні, наш ворог – це смерть. Коли наше тіло помирає, ми втрачаємо дещо цінне. Христос не проти тіла, а для тіла. І Біблія говорить про це чітко: «А тіло не для розпусти, але для Господа, і Господь для тіла» (1 Коринтян 6:13). Просто чудове твердження: Господь для тіла!

Але ми не повинні заходити надто далеко, кажучи, що без тіла ми не можемо мати ані життя, ані свідомості. Біблія так не вчить. Христос помер не тільки ради того, щоб спасти тіло, а також настільки тісно пов'язати з Собою душу, щоб навіть без тіла ми могли бути з Ним. А це велика потіха в житті і в смерті. І Христос помер, щоб ми насолоджувалися цією надією.

З іншого боку, Біблія говорить про втрату тіла при смерті, як про свого роду оголення душі: «Бо ми, знаходячися в цьому наметі [в тілі], зі드хаємо ... бо не хочемо роздягтися, але одягтися, щоб смертне пожерлось життям» (2 Коринтян 5:4). Інакше кажучи, ми б краще перейшли від цього тіла до воскреслого, без проміжного періоду, коли наші тіла знаходяться в могилі. Бо саме цього зазнають ті, хто буде живим за другого приходу Христа з небес.

А з іншого боку, Біблія радо говорить про цей проміжний час, коли наші душі перебувають на небі, а наші тіла в могилі. Бо це ще не кінцева слава, але це чудово. Ми читаємо: «Бо для мене життя то Христос, а смерть то надбання» (Филип'ян 1:21). «Надбання!» Втрата тіла на певний час, так. У значенні «роздягнені». Але «надбання»! Чому? Тому що смерть для християнина буде означати повергнення додому до Христа. Апостол Павло каже: «Я маю бажання померти та бути з Христом, бо це значно ліпше» (Филип'ян 1:23).

«Значно ліпше»! Ще не найкраще. Так буде, коли наше тіло воскресне здоровим і прославленим. Ми будемо з Христом у більш близький спосіб, будемо більше «вдома». Тому ранні християни говорили: «Бажаємо краще покинути дім тіла й мати дім у Господа» (2 Коринтян 5:8). Ті з нас, хто вірить в Христа, померши, не припиняють свого існування. Ми не переходимо у свого роду «сплячку душі». Ми вирушаємо, щоб бути з Христом. Ми вирушаємо «додому». І це «значно ліпше». Це – «надбання».

Це одна з найголовніших причин Христових страждань. «[Він] помер був за нас, щоб, чи пильнуємо ми чи спимо, укупі з Ним ми жили» (1 Солунян 5:10). Тіло, ніби у сні, лежить там в могилі. Але ми перебуваємо з Христом на небі. І це не остання наша надія. Одного дня наше тіло воскресне. А поки що наше перебування з Христом невимовно цінне.

ГАРАНТУВАТИ НАШЕ ВОСКРЕСІННЯ ПІСЛЯ СМЕРТІ

*Бо коли ми з'єдналися подобою смерті Його,
то з'єднаємось і подобою воскресіння.
Римлян 6:5*

*А коли живе в вас Дух Того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, то Той,
хто підняв Христа з мертвих, оживить і смертельні тіла ваші
через Свого Духа, що живе в вас.
Римлян 8:11*

*Коли разом із Ним ми померли, то й житимемо разом із Ним!
2 Тимофію 2:11*

Ключі від смерті висіли всередині гробу Христа. За його межами Христос міг чинити багато чудових справ, включаючи воскресіння дванадцятирічної дівчинки і двох чоловіків від смерті, але тільки для того, щоб вони колись знову померли. (Марка 5:41-42; Луки 7:14-15; Івана 11:43-44). Якщо хтось мав воскреснути, щоб більше ніколи не помирати, то замість них мав померти Христос, увійти в могилу, взяти ключі і відчинити двері смерті зсередини.

Воскресіння Христа – це Божий дар і доказ того, що Його смерть досягла повного успіху у стиранні гріхів з Його людей і відверненні гніву Божого. Ви можете побачити це в слові «тому». Христос «упокорив Себе, будши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної... Тому й Бог повищив Його» (Філіп'ян 2:8-9). З хреста Син Божий скрикнув: «Зверши-

лося» (Івана 19:30). І Бог Отець через воскресіння кричить: «Воістину звершилося!» Велике завдання заплати за наш гріх, забезпечення нашої праведності і задоволення Божої справедливості було звершене через смерть Ісуса.

Тоді в могилі Він мав право і владу взяти ключі смерті і відчинити двері для всіх, хто прийшов до Нього через віру. Якщо за гріх заплачено, і коли забезпечена праведність, а справедливість задоволена, ніщо не може втримати Христа і Його людей в могилі. Ось чому Ісус каже: «І був Я мертвий, а ось Я Живий на вічні віки. І маю ключі Я від смерті й від аду» (Об'явлення 1:18).

Біблія рясніє істиною, що належати Христу означає, що ми будемо підняті з мертвих разом з Ним. «Бо коли ми з'єдналися подобою смерті Його, то з'єднаємось і подобою воскресіння» (Римлян 6:5). «Коли бо ми віруємо, що Ісус був умер і воскрес, так і покійних через Ісуса приведе Бог із Ним» (1 Солунян 4:14). «Бог же й Господа воскресив, воскресить Він і нас Своєю силою!» (1 Коринтян 6:14).

Зв'язок між Христовою смертю і нашим воскресінням в наступному: «Жало ж смерті то гріх, а сила гріха то Закон» (1 Коринтян 15:56). Що значить, що всі ми згрішили, а покаранням закону для грішників є вічна смерть. Але далі текст продовжує: «А Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав» (вір 57). Інакше кажучи, вимога закону задоволена життям Христа і Його смертю. Тому гріхи прощені. Тому жало гріха відвернуте. Тому ті, що вірять в Христа, *не* будуть засуджені до вічної смерті, а «воскреснуть... тоді збудеться слово написане: Поглинута смерть перемогою!» (1 Коринтян 15:52, 54). Дивуйтесь, і йдіть до Христа. Він запрошує вас: «Я воскресіння й життя. Хто вірує в Мене, хоч і вмере, буде жити» (Івана 11:25).

РОЗЗБРОЇТИ «ЦАРІВ І ВЛАДИ»

*Він із середини взяв його [рукописання на нас]
та й прибив його на хресті, роззброївши влади й начальства,
сміливо їх вивів на посміховисько, перемігши їх на хресті!*

Колоссян 2:14-15

Тому то з'явився Син Божий, щоб знищити справи диявола.

1 Івана 3:8

Коли в Біблії говориться про «влади і начальства», мова може йти про людські уряди чи правління. Але коли ми читаємо, що на хресті Христос «роззброїв влади і начальства» і «вивів їх на посміховисько» та «переміг їх», ми повинні думати про демонічні сили, які споганюють світ. Одне з найчіткіших висловлювань про ці злі сили записане в Ефесян 6:12. Тут сказано, що ми, як християни, «не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти *початків*, проти *влади*, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби».

Три рази диявола названо «князем цього світу». Коли наближалась остання година життя Ісуса, Він сказав: «Тепер суд цьому світові. Князь світу цього буде вигнаний звідси тепер» (Івана 12:31). Смерть Ісуса була рішучою перемогою над «князем цього світу» – дияволом. І коли диявол йде, з ним йдуть всі пропащі ангели. Всі вони були переможені рішучим ударом, коли помер Христос.

Ні, вони не були позбавлені існування. Ми змагаємось з ними і зараз. Але вони – це переможений ворог. Ми знаємо,

що маємо остаточну перемогу. Це схоже на стинання голови великого дракона, який б'ється доти, доки не стече кров'ю до смерті. Битва виграна. Але ми повинні бути обережними, бо він ще може заподіяти нам шкоди.

У смерті Ісуса Бог «знищив рукописання на нас, що наказами було проти нас, Він із середини взяв його та й прибив його на хресті» (Колоссян 2:14; див. розділ 7). Ось яким чином Він «роззброїв влади і начальства і вивів їх на посміховисько». Іншими словами, Божий закон більше нас не проклинає, тому що Христос стер усі наші борги, і диявол більше не має підстав обвинувачувати нас.

Звинувачення Божого народу було великою справою сатани до Христа. Саме слово *сатана* означає «ворог чи обвинувач». Але послухайте, що сталося, коли помер Христос. Це слова, сказані апостолом Іваном: «І я почув гучний голос на небі, який говорив: Тепер настало спасіння, і сила, і царство нашого Бога, і влада Христа Його, бо скинений той, *хто братів наших скаржив*, хто перед нашим Богом оскаржував їх день і ніч!» (Об'явлення 12:10). Це і є перемога і обеззброєння начальства і влади.

Тепер, в Христі, не можуть вистояти жодні звинувачення проти Божих людей. «Хто оскаржувати буде Божих вибраних? Бог Той, що виправдує» (Римлян 8:33). Ніхто, ані сатана, ані людина, не може висунути проти нас звинувачення. Правова справа закрита. Христос є нашою праведністю. Наш обвинувач обеззброєний. Якби він спробував взяти слово на небесному суді, то був би осоромлений. Як сміливо і вільно в цьому світі ми маємо прагнути служити Христу і любити людей! На тих, хто в Христі, немає осуду. Тому давайте відвернемося від спокус диявола. Його обіцянки брехливі, а він сам позбавлений влади.

ЩОБ БОЖА СИЛА ВИЯВЛЯЛАСЬ ЧЕРЕЗ ЄВАНГЕЛІЮ

*Бо ж слово про хреста тим, що гинуть, то глупота,
а для нас, що спасаємось, Сила Божя!*

1 Коринтян 1:18

*Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона сила Божя на спасіння кожному,
хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові.*

Римлян 1:16

Євангелія – це добра новина. Спочатку новина, а вже потім теологія. Новина – це розповідь про те, що сталося щось важливе. Добра новина – це проголошення того, що сталося дещо таке, що принесе людям щастя. Євангелія – це найкраща новина, бо те, про що вона звіщає, може дати людям вічне щастя.

Євангелія говорить про смерть і воскресіння Христа. Апостол Павло дуже просто передає особливість Євангельської звістки:

Звіщаю ж вам... Євангелію... що Христос був умер ради наших гріхів за Писанням, і що Він був похований, і що третього дня Він воскрес за Писанням, і що з'явився Він нараз більше як п'ятистам браттям, що більшість із них живе й досі (1 Коринтян 15:1-7).

Суть Євангелії в тому, що «Христос був умер ради наших гріхів.... Був похований... воскрес... і з'явився більше п'ятистам

людям». Той факт, що Павло каже про те, що більшість з цих свідків ще живі, показує наскільки фактичною, справжньою є Євангелія. Він мав на увазі, що його читачі могли знайти когось із цих свідків і розпитати. Євангелія – це новина про реальні факти. І ці факти можна було перевірити. Бо було багато свідків Ісусової смерті, поховання і Його життя по воскресінні.

Трагічним є те, що для багатьох ця добра новина здається дурницею. Павло сказав: «Бо ж слово про хреста тим, що гинуть, то глупота, а для нас, що спасаємось, Сила Божа!» (1 Коринтян 1:18). Саме цю силу Своєю смертю мав звільнити Ісус. «Євангелія... вона сила Божа на спасіння кожному, хто вірує» (Римлян 1:16).

Чому смерть Христа не всіма сприймається як добра новина? Ми повинні бачити її як правдиву і добру новину, перш ніж повірити. Тому запитання лишається наступним: Чому дехто сприймає її як правдиву і добру, а інші ні? Можливу відповідь ми можемо знайти в 2 посланні до Коринтян 4:4: «Невіруючим... бог цього віку [диявол] засліпив розум, щоб для них не засяяло світло Євангелії слави Христа». Окрім того, гріхозна людська природа сама по собі є мертвою для сприйняття духовних істин. «А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота» (1 Коринтян 2:14).

Якщо хтось захоче сприймати Євангелію як правдиву і добру новину, потрібно, щоб диявольське засліплення і природний стан духовної смерті були подолані Божою силою. Ось чому Біблія каже, що хоча для багатьох Євангелія є глупотою, та «для самих покликаних ... Христос [є] Божою силою та Божою мудрістю» (1 Коринтян 1:24). Це «покликання» є Божим актом милості, яким Бог усуває нашу природну духовну смерть і засліплення диявола, щоб ми могли бачити Христа правдивим і добрим. Цей милостивий вчинок є подарунком Христа, за який було заплачено кров'ю. Подумайте про це, і молитесь, щоб Бог допоміг вам побачити і прийняти Христову Євангелію.

ЗНИЩИТИ МІЖРАСОВУ ВОРОЖІСТЬ

*Він ... зруйнував серединну перегороду, ворожнечу, Своім тілом,
Він Своєю наукою знищив Закона заповідей, щоб з обох збудувати
Собою одного нового чоловіка, мир чинивши, і хрестом примирити
із Богом обох в однім тілі, ворожнечу на ньому забивши.*

Ефесян 2:14-16

Підозри, упередження і принизливе ставлення поміж євреями і гелленами (неєвреями) в Новозавітні часи були такими ж серйозними, як расова, етнічна і національна ворожість у наші дні. Один з прикладів тогочасного антагонізму стався в Антіохії між Кифою (якого частіше називають Петром) і Павлом. Павло розповідає наступну історію: «Коли ж Кифа прийшов був до Антіохії, то відкрито я виступив супроти нього, за-слуговував бо він на осуд. Бо він перед тим, як прийшли були дехто від Якова, споживав із поганями. А коли прибули, став ховатися та відлучатися, боячись обрізаних» (Галатів 2:11-12).

Петро жив у свободі Ісуса Христа. Незважаючи на той факт, що він був християнином-євреєм, він споживав їжу з християнами-неєвреями. Розмежувальна стіна впала. Ворожість між ними була подолана. Христос помер, щоб досягти цього. Але в Антіохію прийшли дехто з консервативних євреїв. Кифа запанікував. Він побоявся їхньої критики. Тому він став сторонитися і уникати стосунків з гелленами.

Апостол Павло бачив, як це відбувалось. Що йому було робити? Не втручатися? Зберегти мир між приїжджими консервативними віруючими і більш вільними християнами-юдеями

в Антіохії? Ключ до поведінки Павла ми знаходимо в наступних словах: «Я побачив, що не йдуть вони рівно за євангельською правдою» (Галатів 2:14). Це дуже важливий вислів. Расова і етнічна ізоляція – це євангельська проблема! Страх Кифи і відсторонення від спілкування з віруючими через етнічну приналежність відповідало тому, про що Павло сказав «не йдуть вони рівно за євангельською правдою». Христос помер, аби розвалити цю стіну. А Кифа знову її відбудовував.

Тому Павло таки втрутився, він не підтримував миру, який заперечував Євангелію. Він публічно виступив проти Кифи: «Коли ти, будиши юдеєм, живеш по-поганському, а не по-юдейському, то нащо поган ти примушуєш жити по-юдейському?» (Галатів 2:14). Інакше кажучи, відсторонення Кифи від спілкування з неєврейськими християнами сповіщало їм наступне: «Ви повинні стати як юдеї, щоб бути повністю прийнятими». А це було саме тим, що Христос хотів скасувати Своєю смертю.

Ісус помер, щоб дати народам абсолютно новий спосіб примирення. Звичаї і расова приналежність не повинні бути основою для радісного спілкування. Ця основа – Христос. Він до кінця виконав закон. Всі його аспекти, які розмежовували людей, припинились у Ньому, хіба що окрім одного: окрім Євангелії Ісуса Христа. Неможливо надовго об'єднати різні народи і нації, кажучи, що всі віросповідання можуть співіснувати як однаково рівні. Ісус Христос є Сином Божим. Бог послав Його у світ, як один і єдиний шлях спасіння грішників і вічного примирення між расами. Якщо ми це відкидаємо, то тим самим підриваємо саму основу вічної надії і вічної єдності між людьми. Своєю смертю на хресті Ісус досяг дечого космічного, а не обмеженого і вузького. Бог і людина були примирені. Тільки тоді, коли різні раси знайдуть і насолоджуватимуться цим примиренням, вони зможуть любити і радіти один одним навіки. Подолавши наше відчуження з Богом, Христос подолав нетерпимість між расами.

ВИКУПИТИ ЛЮДЕЙ КОЖНОГО РОДУ, МОВИ, НАРОДУ І НАЦІЇ

*Ти достойний узяти цю книгу, і розкрити печатки її,
бо Ти був заколений, і кров'ю Своєю Ти викупив людей Богові
з усякого племені, і язика, і народу, і люду.
Об'явлення 5:9*

Ця сцена відбувається на небі. Апостол Іван мав змогу поглянути на майбутнє, яке перебуває в Божих руках. «І я бачив в правиці Того, Хто сидить на престолі, книгу... запечатану сімома печатками» (Об'явлення 5:1). Відкриття цієї книги свідчить про розгортання історії світу у майбутньому. Іван плаче, що нема кому розкрити цю книгу. Тоді один з небесних створінь, старців, сказав: «Не плач! Ось Лев, що з племені Юдиного, корінь Давидів, переміг так, що може розгорнути книгу, і зламати сім печаток її» (5:5). Йдеться про Ісуса Христа, Месію. Це Він отримав перемогу Своєю смертю і воскресінням. І тоді Іван побачив Його: «І я глянув ... стоїть Агнець, як заколений» (5:6).

Тоді старці, що знаходилися біля престолу, впали і поклонилися Христу. Вони співали нову пісню. Дивовижно, що в цій пісні говориться, що смерть Христа зробила Його достойним розкрити книгу історії. Під цим мається на увазі, що Христова смерть була необхідною для здійснення Божого глобального задуму в історії. «І нову пісню співають вони, промовляючи: Ти достойний узяти цю книгу, і розкрити печатки її, бо Ти був заколений, і кров'ю Своєю Ти викупив людей Богові з усякого племені, і язика, і народу, і люду» (5:9).

Христос помер, щоб спасти величезну кількість різноманітних людей. Гріх не дивиться на належність до тої чи іншої культури. Згрішили всі люди. Кожен народ і кожна нація потребує примирення з Богом. Оскільки хвороба гріха є глобальною, тому й викуп мав бути глобальним. Христос знав про скорі муки на хресті і сміливо говорив про обсяг Своєї мети: «І, як буду піднесений з землі, то до Себе Я всіх притягну» (Івана 12:32). Плануючи Свою смерть, Він обійняв увесь світ.

Християнство взяло свій початок на Сході. Впродовж століть воно суттєво перемістилось на Захід. Але зростаючи чисельно, християнство перестало бути релігією Заходу. І це Христа не дивує. Глобальний вплив Ісуса був передбачений ще в Старому Заповіті: «Усі кінці землі спам'ятають, і до Господа вернуться, і вклоняться перед обличчям Його всі племена народів» (Псалом 21:28). «Хай Тебе вихваляють народи, о Боже, хай славлять Тебе всі народи!» (Псалом 66:4). Тому коли Христос наблизився до закінчення Свого служіння на землі, Він чітко пояснив Свою місію: «Потрібно було постраждати Христові, і воскреснути з мертвих дня третього, і щоб у Ймення Його проповідувалось покаяння, і прощення гріхів між *народів усіх*» (Луки 24:46-47). І повеління Його учням теж було безпомилковим: «Тож ідіть, і навчіть *всі народи*» (Матвія 28:19).

Ісус Христос – це не племінне божество. Він не належить якійсь одній культурі чи етнічній групі. Він «Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере» (Івана 1:29). «Бо нема різниці поміж юдеєм та гелленом, бо той же Господь є Господом усіх, багатий для всіх, хто кличе Його. Бо кожен, хто покличе Господне Ім'я, буде спасений» (Римлян 10:12-13). Покличте до Нього зараз, і приєднайтесь до величезної глобальної когорти спасених.

ЗІБРАТИ ВСІХ СВОЇХ ОВЕЦЬ ЗІ ВСЬОГО СВІТУ

*А [Кайяфа] того не сказав сам від себе, але,
первосвящеником будши в тім році, пророкував,
що Ісус за народ мав умерти, і не лише за народ,
але й щоб сполучити в одне розпорошених Божих дітей.*

І в а н а 11:51-52

*Також маю Я інших овець, які не з цієї кошари,
Я повинен і їх припровадити. І Мій голос почують вони,
і буде отара одна й Один Пастир!*

І в а н а 10:16

Навіть того не знаючи, від імені Бога може проговорити навіть ослиця (Числа 22:28). Так само як проповідник чи священик. Це сталося і з Кайяфою, який був первосвящеником в Ізраїлі, коли Ісуса піддавали суду. Несвідомо, він сказав до лідерів Ізраїлю: «Краще для вас, щоб один чоловік прийняв смерть за людей, аніж щоб увесь народ мав загинути!» (Івана 11:50). Це мало подвійне значення. Кайяфа мав на увазі: Краще, щоб помер Ісус, аніж щоб римляни звинуватили народ у зраді і винищили його. Але в Бога було інше значення. Тому Біблія каже: «А [Кайяфа] того не сказав сам від себе, але, первосвящеником будши в тім році, пророкував, що Ісус за народ мав умерти, і не лише за народ, але й щоб сполучити в одне розпорошених Божих дітей» (Івана 11:51-52).

Сам Ісус говорив про те ж саме, тільки вдаючись до іншої метафори. Замість «розпорошених Божий дітей», Він говорив

про «овець» не з кошари Ізраїлю: «Також маю Я інших овець, які не з цієї кошари, Я повинен і їх припровадити. І Мій голос почують вони, і буде отара одна й Один Пастир! (Івана 10:16).

Обидва способи висловлювання просто вражаючі. Вони навчають, що скрізь у світі є люди, вибрані Богом бути навченими і спасеними Ісусом Христом. Є «розпорошені діти Божі». Є «вівці не з цієї кошари». Це означає, що Бог дуже енергійний в збиранні людей для Свого Сина. Він навчає своїх учнів іти і навчати, але Він також Сам йде перед ними. Він має вибраних людей, перш ніж до них дійдуть посланці. Тому Ісус говорить про навернення тих, кого Бог спочатку віддав Йому, а тоді привів до Христа. «Усе прийде до Мене, що Отець дає Мені, а того, хто до Мене приходить, Я не вижену геть... Твоїми були вони, і Ти дав їх Мені» (Івана 6:37; 17:6).

Дивовижно те, що Бог дивиться згори на всіх людей у світі і вибирає Собі отару, потім посилає місіонерів в ім'я Христа і приводить Своїх вибраних до розуміння Євангелії, а тоді спасає їх. І вони можуть спастися тільки так. Місіонери є дуже важливими. «Його голосу слухають вівці; і свої вівці він кличе по йменню, і випроваджує їх... вівці слідом за ним ідуть, бо знають голос його» (Івана 10:3-4).

Ісус постраждав і помер, щоб вівці могли чути Його голос і жити. Ось чому Кайяфа сказав, навіть того не усвідомлюючи: «Ісус мав померти... не тільки за один народ, а щоб зібрати в одне всіх розпорошених Божих дітей». Він віддав Своє життя, щоб зібрати овець. Своєю кров'ю Він купив помилування, яке робить Його голос впізнаваним для Його людей. Моліться, щоб Бог виявив цю милість до вас, і щоб ви почули та жили.

ВРЯТУВАТИ НАС ВІД ОСТАТОЧНОГО СУДУ

*Христос один раз був у жертву принесений, щоб понести
гріхи багатьох, і не в справі гріха другий раз з'явитися тим,
хто чекає Його на спасіння.*

Євреїв 9:28

Християнська ідея спасіння стосується минулого, теперішнього і майбутнього. Біблія каже: «*Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий*» (Ефесян 2:8). Біблія також каже, що Євангелія – це сила Божа «*для нас, що спасаємось*» (1 Коринтян 1:18). Вона також каже: «*Бо тепер спасіння ближче до нас, аніж тоді, коли ми ввірували*» (Римлян 13:11). Ми є спасеними. Ми спасаємось. І ми будемо спасенні.

На кожному етапі ми спасаємось через смерть Христа. В минулому, за наші гріхи раз і назавжди було заплачено Самим Христом. Ми були оправдані по одній лише вірі. В теперішньому смерть Христа гарантує нам силу Божого Духа, яка прогресивно спасає нас від впливу і зараження гріха. А в майбутньому кров Христа, пролита на хресті, буде захищати нас від Божого гніву і приведе нас до досконалості і радості.

Бо наближається справжній суд. Біблія описує «*страшливе якесь сподівання суду та гнів палючий, що має пожерти противників*» (Євреїв 10:27). Вона закликає нас жити «*з побожністю й зо страхом. Бо наш Бог то палючий огонь*» (Євреїв 12:28-29). Іван Христитель застерігав людей свого часу «*утікати від гніву майбутнього*» (Матвія 3:7). Бо Сам Ісус «*з'явиться*

з неба з Анголами сили Своєї, в огні полум'яному, що даватиме помсту на тих, хто Бога не знає, і не слухає Євангелії Господа нашого Ісуса. Вони кару приймуть, вічну погибіль від лиця Господнього та від слави потуги Його» (2 Солунян 1:7-9).

Деякі картини майбутнього Божого суду надто страшні, щоб над ними розмірковувати. За іронією, саме Іван, «апостол любові», пропонує нам майже живий портрет пекла. Ті, що відкидають Христа і присвячують свою вірність іншим, «той питиме з вина Божого гніву, вина незмішаного в чаші гніву Його, і буде мучений в огні й сірці перед Ангелами святими та перед Агнцем. А дим їхніх мук підійматиметься вічні віки. І не мають спокою день і ніч» (Об'явлення 14:10-11).

Поки ми не відчуємо певної міри жаху перед майбутнім Божим гнівом, ми навряд чи збагнемо всю солодкість, з якою рання церква смакувала спасаючу працю Христа у майбутньому: «З неба очікувати Сина Його, що Його воскресив Він із мертвих, Ісуса, що визволяє нас від майбутнього гніву» (1 Солунян 1:10). Ісус Христос, і тільки Він один, може спасти нас від майбутнього гніву. Без Нього ми будемо назавжди знищені.

Але коли врешті-решт Він нас спасе, це спасіння буде ґрунтуватися на Його крові. «Христос один раз був у жертву принесений, щоб понести гріхи багатьох, і не в справі гріха другий раз з'явитися тим, хто чекає Його на спасіння» (Євреїв 9:28). З гріхом було покінчено раз і назавжди. Нова жертва не потрібна. Наш захист від майбутнього гніву гарантований стражданнями Христа замість нас. Отож, радійте майбутньою милістю, торжествуйте в Його хресті.

ПРИМНОЖИТИ ЙОГО РАДІСТЬ І НАШУ

*Замість радості, яка була перед Ним, [Він] перетерпів хреста,
не звертавши уваги на сором, і сів по правиці престолу Божого.*

Євреїв 12:2

Дорога до радості – важка дорога. Вона важка для нас, і була не менш важкою для Ісуса. Вона коштувала Йому життя. І може коштувати життя і нам також. «Замість радості, яка була перед Ним, [Він] перетерпів хреста». Спочатку агонія на хресті, а потім небесна радість. Іншого шляху не було.

Радість, яка була перед ним, була багатогранна. Це була радість возз'єднання з Його Отцем. «Радість велика з Тобою, завжди блаженство в правиці Твоїй!» (Псалом 15:11). Це була радість перемоги над гріхом: «Учинив Собою очищення наших гріхів, і засів на правиці величності на висоті» (Євреїв 1:3). Це була радість відновлення божественних прав: «[Він] сів по правиці престолу Божого» (Євреїв 12:2). Це була радість прославлення від всіх тих, за кого Він помер: «на небі радітимуть більш за одного грішника, що кається», – не кажучи вже за мільйони (Луки 15:7).

А як щодо нас? Невже Він увійшов в радість, а нас залишив для нещастя? Ні. Перш ніж померти, Він поєднав нашу радість і Свою. Він сказав: «Це Я вам говорив, щоб радість Моя була в вас, і щоб повна була ваша радість!» (Івана 15:11). Він знав, якою буде Його радість, і тому сказав: «щоб радість Моя була в вас». Ми, що повірили в Нього, будемо насолоджуватися такою

мірою радості Христа, якою можуть насолоджуватися обмежені людські істоти.

Але дорога до радості буде важкою. Ісус застерігав нас: «Страждання зазнаєте в світі» (Івана 16:33). «Учень не більший за вчителя ... Коли Вельзевулом назвали господаря дому, скільки ж більше назвуть так домашніх його» (Івана 10:24-25). «Декому з вас заподіють і смерть. І за Ім'я Мое будуть усі вас ненавидіти» (Луки 21:16-17). Таку дорогу пройшов Ісус, і це дорога до радості – Його радості, що восторжествувала в нас. Ось чому тепер і наша радість досконала.

Так само, як сподівання радості допомогли Христу перетерпіти хрест, так і наше сподівання радості дає нам силу страждати разом з Ним. Ісус підготував нас до цього, коли сказав: «Блаженні ви, як ганьбити та гнати вас будуть, і будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лихе ради Мене. Радійте та веселіться, нагорода бо ваша велика на небесах» (Матвія 5:11-12). Нашою нагородою буде насолода Богом з тією радістю, з якою Син Божий радіє Своїм Отцем.

Якби Ісус не помер добровільно, ані Він, ані ми не могли б мати вічної радості. Він проявив би непокору. Ми б загинули в наших гріхах. Він набув Свою радість, а ми свою, на хресті. І тепер ми йдемо за ним дорогою любові. Ми розраховуємо, що «страждання теперішнього часу нічого не варті супроти тієї слави, що має з'явитися в нас» (Римлян 8:18). І тепер наше ставлення до страждань таке ж, як у Нього. І тоді настане радість, яку неможливо припинити чи зменшити. Будь-який ризик, якого вимагає любов, можна буде витримати. І не героїчними зусиллями, а сподіванням, що «буває увечері плач, а радість на ранок» (Псалом 29:6).

ЩОБ ВІН БУВ УВІНЧАНИЙ СЛАВОЮ І ЧЕСТЮ

*Але бачимо Ісуса... Він увінчаний честю й величністю, щоб за благодаттю
Божою смерть скуштувати за всіх.*

Євреїв 2:9

*Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба,
ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина,
Він упокорив Себе, будиши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної...
Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім'я, що вище над кожне ім'я.*

Филип'ян 2:7-9

*Достойний Агнець, що заколений, прийняти силу, і багатство,
і мудрість, і міць, і честь, і славу, і благословення!*

Об'явлення 5:12

В ніч, напередодні Своєї смерті, знаючи, що Його чекає, Ісус молився: «І тепер прослав, Отче, Мене Сам у Себе тією славою, яку в Тебе Я мав, поки світ не постав» (Івана 17:5). І це сталося: Він був «увінчаний честю й величністю, щоб за благодаттю Божою смерть скуштувати за всіх» (Євреїв 2:9). Його слава була нагородою за Його страждання. Він «упокорив Себе, будиши слухняний аж до смерті... Тому й Бог повищив Його» (Филип'ян 2:8-9). Саме *через те*, що Він був заколений, Агнець є «достойний ... прийняти... честь і славу» (Об'явлення 5:12). Страждання Ісуса Христа не просто передували увінчанню славою; це була ціна, а корона була нагородою. Щоб мати її, Він помер.

Саме на цьому моменті спотикається багато людей. Вони кажуть: «Хіба це любов? Як Ісус міг мати бажання дати нам

радість, коли Його мотивацією було отримання слави? Відколи це марнославство є чеснотою?» Хороше запитання, і на нього є чудова біблійна відповідь.

Відповідь полягає в розумінні того, що таке справжня любов. Більшість з нас виростили з думкою, що якщо нам догоджають, нас пестять, значить нас люблять. Увесь наш світ побудований саме на такому припущенні. Якщо я тебе люблю, значить мушу догоджати. Я допомагаю тобі почуватися важливим. Так ніби сенс радості полягає в самозакоханому спогляданні на самого себе.

Але чи не нам знати краще? Ще до того, як ми звернулись до Біблії і стали віруючими, ми знали, що це не так. Нашими найщасливішими моментами були не моменти самозакоханості, а моменти, коли ми забували про себе. Бували миті, коли ми стояли біля Великого Каньйону чи біля підніжжя гори Кіліманджаро, чи милувались величним заходом сонця над Сахарою, і на короткий момент часу переповнювались справжнім відчуттям дива. Ось для чого ми були створені. Рай не буде коридором, завішеним дзеркалами. Це буде показ могутності і величі. І він буде нашим.

Якщо це так, і якщо Христос є найвеличнішою реальністю у всесвіті, тоді якою повинна бути Його любов? Звичайно, не тією, яка няньчиться з нами і догоджає нам. Це не принесло б задоволення нашим душам. Ми були створені для чогось значно більшого. Якщо ми маємо бути непомірно щасливими, значить нам судилось бачити і насолоджуватися найславнішою особистістю усіх часів, Самим Ісусом Христом. А це значить, що для того, щоб любити нас, Ісус повинен був досягти повноти Своєї слави і віддати її нам для нашої насолоди. Ось чому Він молився у ніч напередодні Своєї смерті: «Бажаю Я, Отче, щоб і ті, кого дав Ти Мені, там зо Мною були, де знаходжуся Я, щоб бачили славу Мою» (Івана 17:24). Це була справжня любов. «Я покажу їм Мою славу». Коли Ісус помер, щоб набути повноту Своєї слави, Він помер заради нашої радості. Любов – це труд. Якою б не була його ціна, вона приводить людей до того, що принесе їм найбільше задоволення, а саме, до Ісуса Христа. Ось як любить Ісус.

ПОКАЗАТИ, ЩО НАЙГІРШЕ ЗЛО БУЛО ПРИЗНАЧЕНЕ БОГОМ НА ДОБРО

*Бо справді зібралися в місці оцім проти Отрока
Святого Твого Ісуса... Ірод та Понтій Пилат із поганями
та з народом Ізраїлевим, учинити оте, що рука Твоя
й воля Твоя наперед встановили були, щоб збулося.*

Дії 4:27-28

Найбільш дивна річ, яку ми можемо сказати про страждання і зло, це те, що через Ісуса Христа Сам Бог проникає у зло і перетворює його на добре. Походження зла огорнуте таємницею. Біблія не заводить нас настільки далеко. Але вона каже: «Закрите те, що є Господа» (Повторення Закону 29:28).

Сутність Біблії полягає не в поясненні звідки взялось зло, а демонстрації того, як Бог проникнув у зло і перетворив його на дещо зовсім протилежне – на вічну праведність і радість. У всій Біблії ми бачимо приклади того, що саме це чекало Месію. Йосип, син Якова, був проданий в єгипетське рабство. Протягом сімнадцяти років він був покинутим. Але Бог був з Ним і зробив його правителем Єгипту, щоб під час великого голоду він міг врятувати тих, хто його продав. Історія закінчується словами Йосипа до своїх братів: «Ви задумували були на мене зло, та Бог задумав те на добре» (Буття 50:20). Це був прообраз Ісуса Христа, що був покинутий, щоб спасти.

Або давайте звернемо увагу на предків Христа. Колись Бог був єдиним царем в Ізраїлі. Але люди повстали і вимагали люд-

ського царя: «Ні, нехай тільки цар буде над нами!» (1 Самуїлова 8:19). Потім вони визнали: «Понад усі наші гріхи додали ми ще й оце зло, що ждали для себе царя» (1 Самуїлова 12:19). Але Бог був з ними. З коліна цього царя Він дав світу Христа. Безгрішний Спаситель мав земне походження від тих, хто був грішним, коли прийшов спасти грішників.

Але найбільш вражаючим є те, що зло і страждання були визначеним для Христа шляхом до перемоги над цим злом і стражданнями. Кожен вчинок зради і брутальності проти Ісуса був гріхом і злом. Але Бог був і тут. Біблія каже: «[Ісус] був виданий певною волею та передбаченням Божим» (Дії 2:23). Удари батога по спині, колючий вінок на чоло, плювання в обличчя, синці на тілі, цвяхи у руки, спис у бік, насмішки правителів, зрада друга, дезертирство учнів – все це було наслідком гріха, і все це було задумано Богом, щоб знищити силу гріха. «Ірод та Понтій Пилат із поганями та з народом Ізраїлевим, [учинили] оте, що рука Твоя й воля Твоя наперед встановили були, щоб збулося» (Дії 4:27-28).

Немає більшого гріха, ніж зненавидіти і вбити Сина Божого. Не було більших страждань і більшої невинності, аніж страждання і невинність Христа. Але в усьому цьому був Бог. «Та зволив Господь, щоб побити Його, щоб муки завдано Йому» (Ісаїя 53:10). Ось чому Ісус прийшов померти. Бог мав на меті показати світу, що немає гріха і немає зла настільки великого, щоб Бог не міг перетворити його на вічну праведність і радість. Страждання, які спричинили ми ж самі, стали надією нашого спасіння. «Отче, відпусти їм, бо не знають, що чинять вони!» (Луки 23:43).

МОЛИТВА

Отче Небесний, в ім'я Ісуса я прошу за кожного читача, для якого Ти підтвердиш те, що є правдивим в цій книзі, і зітреш те, що може виявитися неправдою. Я молюся, щоб ніхто не спіткнувся через Христа, щоб ніхто не спокусився через Його божественність чи Його незрівнянні страждання. Щоб ніхто не заперечував тих причин, з яких Христос прийшов у цей світ, щоб померти. Для багатьох все це нове. Хай вони будуть терплячими і уважно зважують те, що читають. Також дай їм розуміння і прозорливості.

Я молюсь, щоб розвіявся туман байдужості до вічних понять, і щоб стала очевидно реальність неба і пекла. Я молюся, щоб центральність Ісуса в історії стала явною, і щоб Його смерть сприймалась як найважливіша з усіх подій. Допоможи, щоб ми могли зійти на кручу вічності, де віють вітри кришталеву чистої істини.

І я молюсь, щоб ніщо не відвертало нашу увагу від вищості Твоєї власної божественної мети в смерті Ісуса. Не дай нам заповнити свої думки менш важливим питанням, що за люди вбили Твого Сина. Бо всі ми були до цього причетними. Але не це головне. Твій задум і Твої вчинки є головним у цьому. Господь, розкрий наші очі, щоб ми побачили Тебе Самого, а не людину, яка запланувала смерть Ісуса. І з цього неймовірного ракурсу, дай нам оглянути безкінечну панораму Твоїх милосливих, сповнених надії цілей.

Ти відкрив нам дивовижну істину: «Ісус Христос прийшов у світ, щоб спасти грішників» (1 Тимофію 1:15). Він зробив це не завдяки Своему вченню, а завдяки Своїй смерті. «Христос був умер ради наших гріхів за Писанням» (1 Коринтян 15:3).

Чи може бути краща новина для таких людей, як ми, що знаємо, що ми не можемо виконати вимог власного сумління, або хоча б вимоги Твоєї власної святості?

Милостивий Отче, допоможи, щоб кожен, хто читає цю книгу, побачив свою потребу і побачив Твоє досконале становище у смерті Ісуса, і повірив. Я молюся про це на основі обітниці Твого Сина: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16). Я молюсь ради безцінного імені Ісуса. Амінь.

КНИГИ, ЯКІ ГАРАНТУЮТЬ ІСТОРИЧНУ ДОСТОВІРНІСТЬ БІБЛІЙНИХ ЗАПИСІВ

Якщо ви маєте бажання прочитати найкращі вчені праці про життя, смерть і воскресіння Ісуса, я рекомендую вам наступні книги:

Blomberg, Craig L., *The Historical Reliability of the Gospels*. Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1987.

Copan, Paul, ed. *Will the Real Jesus Please Stand Up? A Debate Between William Lane Craig and John Dominic Crossan*. Grand Rapids, Mich.: Baker, 1999.

Craig, William Lane, ed. *Jesus' Resurrection: Fact or Figment? Debate Between William Lane Craig and Gerd Ludermann*. Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 2000.

Craig, William Lane, ed. *The Son Rises: The Historical Evidence for the Resurrection of Jesus*. Eugene, Ore.: Wipf & Stock, 2001.

Habermas, Gary R. *The Historical Jesus: Ancient Evidence for the Life of Christ*. Joplin, Mo.: College Press, 1996.

Wilkins, Michael J. and J. P. Moreland, eds. *Jesus Under Fire: Modern Scholarship Reinvents the Historical Jesus*. Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1996.

ПРИМІТКИ

1. Елі Візель, Ніч (Нью-Йорк, Бантам Букс, 1982, вперше видана в 1960), ст. 72.
2. Там же, ст. 73.
3. Там же, ст. 32.